

ALEXANDER SMITH- COLLINS

"Jeg har altid holdt af denne del af Salisbury", siger Donna, da du går over til hende. Hun kigger ud over landskabet, og kniber øjnene lidt sammen mod den lyse himmel. Hendes korte, mørke hår bevæger sig en lille smule i blæsten.

Du kigger op på himmelen. "Vi har været væk i lang tid", siger du og lukker øjnene. Alting var nemmere, da du bare var endnu en advokat-haj i et smart kontor, og var tilfreds med at score kvinder på eksklusive hotelbarer ved at citere "Sex and the City".

"Det var rigtigt at komme hjem", siger Donna og går over mod kroen. Du følger efter, men hun stopper et par meter fra døren ind til kroen. Du kan høre utydelige stemmer inde bag den kraftige egetræsdør. Du betragter Donna, mens hun kigger ud over parkeringspladsen. Du vender dig om og ser, at hun kigger på en gammel traktor, der egentlig ser ud til at høre til på et museum.

"Ja, det er egentlig ret imponerende, når man tænker på, at den nærmeste gård ligger tre miles herfra", siger du og griner.

Donna smiler til dig. "Når en mand har brug for øl, så har han brug for en øl", siger hun og vender sig. Du rækker ud og tager fat i hendes skulder, og hun drejer om mod dig.

"Savner du det aldrig?", spørger du. Du kigger på hendes ansigt, og det går op for dig, at du i de tre år, du så Donna i New York aldrig så hende uden makeup eller foundation. Du dufter hendes dyre parfume, der både træder frem og er diskret.

"Ikke mere. Jeg gjorde en tid ... men ...". Hun stopper op og indånder luften. En kraftigere blæst tager fat i hendes tørklæde. Du ser, hvordan den bløde silke bevæger sig om hendes hals, med en forsigtig lyd, det bliver grebet af vinden, bevægelsen går hurtigere, hun reagerer ikke, og du griber ud og fat i tørklædet, det samme øjeblik, som det slipper hendes hals.

Hun kommer med et meget lille gisp, da din hånd farer forbi hendes ansigt. Du holder det frem mod hende. Hun tager det ikke.

"Jeg tror bare, at det handlede om, at få det ud af systemet. Som enhver anden afhængighed, kan man vænne sig fra", siger hun.

"Det er ikke al afhængighed, man vænner sig fra", siger du og kigger roligt på hende, mens du holder tørklædet frem. Sekundet forsvinder. Du kunne have kysset for et øjeblik siden, men det gjorde du ikke. Du talte i stedet for. Du ynkede dig selv i stedet for at handle, for Donna respekterer jo handling, og hvad kunne der ikke have været sket.

Hun smiler til dig, tager tørklædet og åbner døren.

DONNA

"Jeg kører i bil", siger du til stemmen i telefonen. "Nej, jeg har ingen planer af den slags. Jeg vil gerne, hvis du afslutter alle mine tilbageværende ... aktiver", siger du og skifter hurtigt bilen ned i tredje gear og accelererer forbi en gammel rover. Vejen svinger og du kommer helt over i den højre kørebane, undviger behændigt en modkørende bilist, der flere gange blinker af din BMW 330i.

"Røvhul", mumler du, for du fortsætter. "Peter, gør, hvad der er nødvendigt. Jeg har ingen planer om, at vende tilbage til New York. Lej lejligheden ud. Eller sælg den. Find ud af noget. Du er min advokat," siger du.

Stemmen taler videre, men du afbryder. Du ser kroen dukke op bag en bakke og sætter farten betydeligt ned. Skubber den vrede, som du ikke helt ved, hvor er kommet fra, langt væk. Den forsvinder næsten med det samme, og du smiler for dig selv.

Du drejer ind på den brolagte gårdsplads. Donna står og venter ved siden af din bil. Du kan godt lide at mødes på den afsidesliggende kro. Det føles lidt som om, at I har en affære. En hemmelighed sammen. Hvad I på en eller anden måde også har.

Der bliver helt stille, da du slukker motoren og stiger ud af bilen. Det blæser en smule ude fra Salisbury Plains, men luften er lun. Den dufter i voldsom grad af græs. Duftene er en af de ting, du stadig bemærker. New York lugter på sin helt egen måde. Salisbury nærmere dufter. Du kan også se, at Donna har fået mere kulør, siden hun rejste hjem.

Charles inviterede til den store genforeningsmiddag i anledning, at I alle fem venner nu faktisk var vendt hjem til Stratford. Det var ganske vist omkring et halvt år siden, at du som den sidste, havde lejet en lejlighed og officielt nu boede i Stratford, men af en eller anden grund, havde I ikke haft en egentlig aften sammen.

Du havde faktisk undladt at opmagasinere din gode smoking, og det var lang tid siden, at den havde været fremme. Og da Charles er den lokale greve, var det selvfølgelig forventet, at I kom i smoking og kvinderne i kjole. Du kunne tydeligt mærke, at Donna var anspændt, og det undrede dig egentlig ikke, da hun fortalte, hvad det var, der var galt. Det var alligevel mærkeligt, og bibragte en sær tavshed over selskabet. En tavshed, der var helt anderledes end den tavshed, som Donna i første omgang havde benyttet sig af.

Hun fortalte, at hun havde haft drømme om kirken. Om jeres kirke. Om den forladte kirke langt ude på Salisbury Plains.

Det burde ikke have gjort det store indtryk, men det øjeblik hun sagde det, gik det op for dig, at det var kirken, der havde forstyrret dine drømme. Du havde sovet i lang tid, ubehagelige drømme, men du kunne aldrig huske. Det var langt væk.

Stemningen var et eller andet sted ødelagt, så da Henry foreslog, at I simpelthen bare kørte ud til kirken, virkede det i jeres beruselse som en god idé.

KIRKEN OG TEMPLET

Det lange lys fra Land Roveren fejer ind over markerne og rammer træer, høje og enkelte dyr, som forsvinder hurtigere, end du næsten når at se dem. Den dybe rumlen fra V8-motoren og dækkene mod gruset er alt, hvad I hører. Ingen af jer siger noget.

Du sidder på bagsædet ved siden af Donna. Du lægger en hånd på hendes ben, og hun tager din hånd. Du tænker på, at det er fascinerende, hvordan bilens lygter kan gøre natten endnu mørkere, end når der ikke er lys, og så rammer bilens lygter kirken for første gang.

Du mærker et ryk i Donna, og hun griber fastere om din hånd. Du mærker også selv, hvordan dit hjerte slår en smule hurtigere i takt med, at Henry sætter farten ned, mens i nærmer jer den gamle kirke.

"Så er vi her", siger Henry og lyder som en familiefar, der lige er kommet til Disneyland med sine børn. Du åbner døren og stiger ud i natten. Den kolde og klare luft slår dig næsten fysisk i ansigt, og det er lige ved, at du gisper, som når man træder ud i koldt vand.

"Hvor er her mørkt", siger Julia, da Henry slukker lyset på bilen. Han stopper motoren et øjeblik senere, og stilheden er næsten så overvældende som mørket. Du kigger dig omkring og næsten som en refleks op på himmelen, hvor stjernerne danner et tæt tæppe over jer. På trods af mørket, danner kirken en klar silhouet mod himmelen.

"Hvor det ligner sig selv", siger du og vidste slet ikke, at du kunne huske stedet. Det er mærkeligt, at det ikke føles mere fremmed. Det er, som at vende hjem til et barndomshjem, men så meget tid tilbragte I da ikke ved den gamle kirke.

Henry griber et par lommelygter fra bilen, og giver den ene til Julia, som tænder den store MagLite og retter lyset

mod kirken. En del af væggen fremstår nu som en hvid plet i mørket. Insekter begynder straks at flokkes om det kraftige lys og danner dansende skygger på muren.

"Er I sikre på det her?", spørger Charles, da han stiger ud af bilen som den sidste.

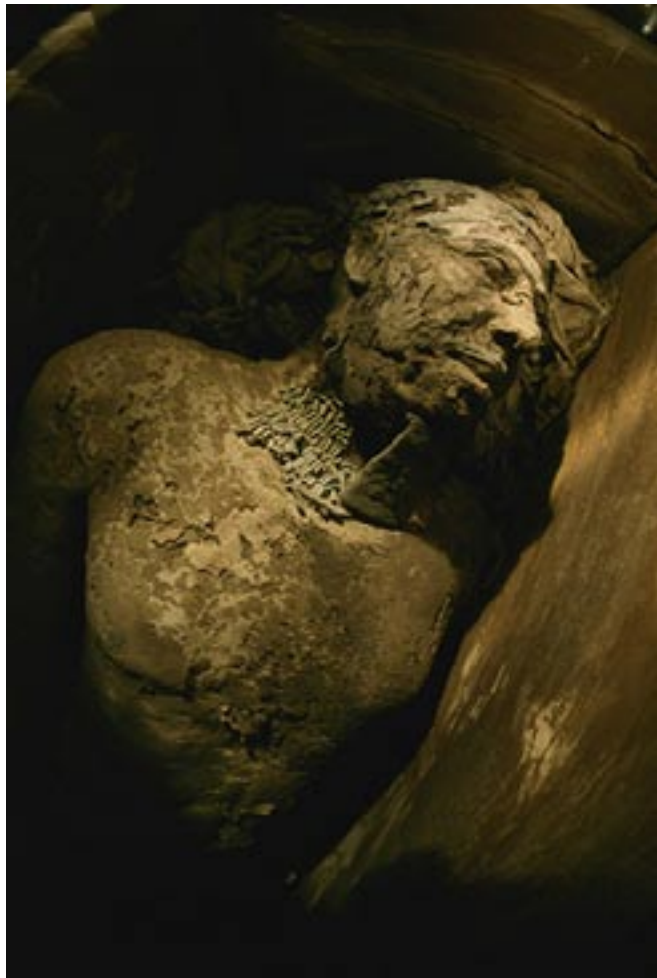
"Sikre? Hvad mener du?", spørger Henry.

"Har vi lyst til at se det sted igen", siger Donna Donna og skutter sig. Du lægger mærke til hendes bevægelse, og du forbereder dig mentalt på, at skulle sige, at du har lyst til at kigge nærmere på kirken, selv om Donna skulle foreslå, at I kørte hjem.

"Selvfølgelig har vi lyst til at se det sted igen", siger Henry. Han kaster dig et blik, og du nikker kort.

"Jamen, hvis det kan give Donna ro, så lad os da gå ind i kirken, så vi kan se, at der ikke er noget mystisk der", siger du, selv om du godt ved, at det ikke er helt derfor, at du vil ind i kirken. Faktisk ved du ikke helt hvorfor, du vil ind i kirken, og set i lyset af, at du har trænet dig selv ganske meget i at vide, hvorfor du gør og siger som du gør, så undrer det dig.

Du går ind af portalen. Døren er for længst rådneth væk.

TEMPLET

Et eller andet sted, er det hele din skyld, selv om det var Julia, der tog det første skridt.

Hun fandt den hemmelige trappe. Hun skubbede alteret til side, og I gik ned i det glemte tempel. Som måske ikke var helt glemt alligevel.

Hvis nogen for et par timer forinden, havde spurgt dig, hvordan du ville reagere, hvis du fandt en hemmelig kælder med fem døde mennesker, som tydeligvis var blevet myrdet, så ville du have forsvoret, at du havde taget det med sådan en naturlig ro, som var din reaktion. Sådan reagerede I alle.

Det var ikke bare en kælder. Det var et tempel. Et tempel med fem uvillige ofre. Der var tegn på kamp. På ødelæggelse. Ødelagte statuer. Smadret træ. Et alter. Et af ligene, var fastspændt på alteret. På ryggen. Alle de døde mennesker havde ens røde kutter på. Henry er læge, så det var naturligt, at det var ham, der som den første kiggede nærmere på ligene.

Der var ikke tvivl om, at de var blevet myrdet på forskellig vis. Han fandt knivsar. Skudsår. Og et ur på liget på alteret. Et ur med "Victor Stratford" indgraveret. Charles' og Donnas' far. Historien gik, at han var kidnappet og dræbt af IRA. Det var så ikke rigtigt.

Men underligt nok, gik du ikke op i ligene. Du var langt mere interesseret i væggen med de underlige relieffer. Især et tiltrak sig opmærksomhed. I Julias tilfælde, kunne du efterfølgende efterrationalisere med, at hun kunne have set noget, da I var heroppe som børn, men du havde aldrig været nede i denne kælder før. Alligevel fandt du den anden hemmelige dør.

Du fandt templet, som var urørt. Fyldt med bøger. Skriftruller. Ingredienser til magi. Statuer. Hemmelige skatte.

HVAD NU?

I kunne ikke blive. I havde ikke lys til at udforske og I var ved at blive mættet med indtryk. I tog tilbage til godset.

"Hvad gør vi nu?", spurgte du, da I sad sammen ved bordet i riddersalen. Alt så ud, som da I havde forladt det kun et par timer forinden, men alligevel var alt forandret.

"Vil I gå til politiet?", spurgte Henry.

Charles rystede langsomt på hovedet. "Ikke for min skyld. Jeg har ærligt talt ikke meget lyst til at få udråbt i alle medier i England, at min far blev dræbt i et okkult opgør for 25 år siden under højst mystiske omstændigheder".

Charles så over på Donna og hun nikkede. "Vi vidste jo godt, at han var død", sagde hun.

"Men hvad gør vi så nu? , gentog du, og var egentlig interesseret i høre de andre sige, at I selvfølgelig skulle holde det her hemmeligt og selv gå på opdagelse. Noget som du ikke kunne få dig selv til at sige, af frygt for at de andre ville grine af dig.

"Jeg vil gerne kigge nærmere på de ting, vi har fundet", sagde Henry. Han fangede jeres blik på skift.

Charles hentede et par karaffer med portvin. Henry skænkede sig et glas og løste sin butterfly.

"Det samme her", sagde Julia.

"Så skal vi nok holde vores mund", sagde du, nu hvor Henry havde åbnet op for, at I skulle se nærmere på det. "Hvis der er nogen andre, der hører om det, så fjerner enten myndighederne eller gravrøvere det hele".

"Det er ikke en grav", sagde Julia.

"På en måde er det", sagde du og kiggede over på Donna.

Julia nikkede og smilede forsigtigt til Donna.

Charles tømte sit glas. "Jeg foreslår, at vi tager derop igen i morgen nat, hvor vi er bedre forberedt og ikke er klædt på til fest", sagde du. "Så må vi derefter bestemme, hvad vi vil gøre med fundet".

SPØRGSMÅL

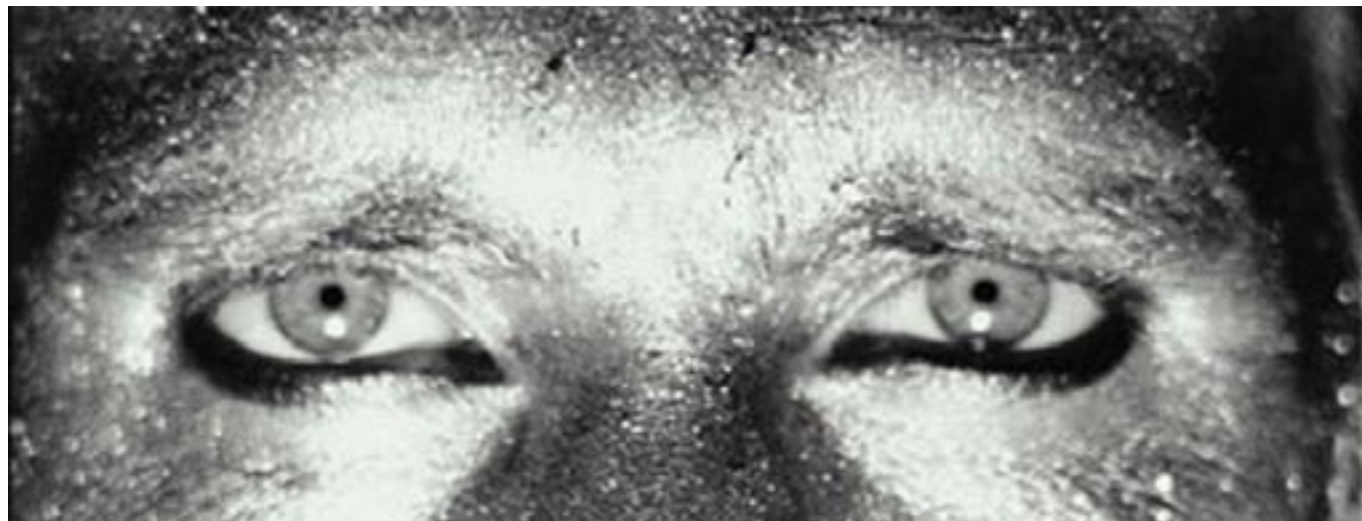
Hvad var det, der var sket? Du er fra dit arbejde vant til at stille spørgsmål, men du er også vant til, at det er muligt at finde svar. Her var spørgsmål, hvor der ikke var nogen svar. Hvor der ikke var antydningen af mulighed for at finde et svar, med mindre man dykkede ned i en verden af vanvittige spørgsmål, hvor de vanvittige svar formodes at bo.

Du var parat til at foretage springet.

I tog derop igen. Studerede ligene. Studerede bøgerne og artefakterne. Tempelhulen med dens mærkelige sorte brønd, der stod som den sorteste brønd. Som et sort, rundt øje, der kigger på jer og vurderer ... vurderer om nu du er værdig.

Hvad fik nogen til at stille sig op i et underjordisk tempel i røde kutter og tilkalde en fremmed gud? Det blev hurtigt spørgsmålet for dig. Henry prøvede at finde svar på sine spørgsmål i bøgerne. Julia studerede de mærkelige objekter i fandt i templet. Charles ritualerne. Men du forsøgte at finde svar i den virkelige verden. Eller så virkelig, som en kultists verden nu engang er. Du forsøgte at få svar på, hvorfor?

Det var ikke fordi, det var svært at finde en nærliggende kult. Du lokaliserede en gruppe – Fen Marr – som gør i at tilbede nogle gamle, hedenske guder.

"Jamen, er du sikker på, at de ikke er farlige?", spurgte Charles. Du vendte dig vantro mod ham.

"Farlige? Jamen Charles dog. Tænk sig, at skulle høre den slags forbehold fra dig. Du plejer ikke at bekymre dig om at noget er farligt," sagde du og var lige ved at grine højt.

Charles styrede den store Jaguar hjemmevant gennem Wiltons smalle gader.

"Ved du, hvor det ligger", spurgte du, da Charles ikke sagde noget. Lidt bekymret for, om du havde fornærmet ham ved at grine. Men det var rigtigt. Charles var sgu' altid selv så fandens stor i slaget, når det handlede om ham selv og hans egne ideer.

"Jeg kender Wilton ganske godt. Der ligger en pub –

Sheeps Bladder – i byen. Når jeg ikke lige gider at folk nikker og taler til mig besøger jeg den", svarede Charles.

I kørte lidt i tavshed.

"Jeg ved ikke ... jeg tror ikke på, at de er ligesom os", sagde Charles. "Jeg tror simpelthen ikke på, at der er mange grupper derude, som har adgang til den samme ... som er ligeså ...". Charles gik stå.

"Som er ligeså ekstreme, som vi er på vej til at blive?", spurgte du.

Charles nikkede, og undveg et par drenge, der cyklede midt på vejen. Han rakte en arm ud og gav dem fingeren. De hujede bag jer.

"Ja. Jeg har set den slags hedninge og kultister her i Salisbury. Du kan da også selv huske, hvordan de kommer renderne i deres kjole og rober af nervøs velour og flokkes omkring Stonehenge. Helt ærligt Alex. Hvor originalt er det lige? Lad os tage mærkelige kutter på og mødes omkring verdens mest kendte hedenske symbol, som vi derudover ikke fatter hvad er. Det kan for den sags skyld være et gigantisk pissoir, som de alle står og himmelvender øjnene omkring", sagde Charles.

"Jeg siger ikke, at du ikke har ret Charles, men jeg vil gerne vide, hvorfor de gør det. Om de virkelig tror på det, eller om de bare lader som om, at de tror på det. Hvor langt de er villige til at gå. Handler det om at være fascineret af keltiske historier og høre keltisk new-age musik, eller handler det rent faktisk om tro? Handler det om religion eller handler det om at have en hobby. Jeg vil vide ... om det er ægte? Vi er selv på vej til at kaste os ud i noget, som ...", sagde du og gik stå. Charles skulle lige til at sige noget, men du fortsatte. "Noget som ingen

af os fandeme ikke har nogen som helst mulighed for at overskue. Er de ligesom os?"

"Det er her", sagde Charles og parkerede foran en gammel pub. "Skal jeg gå med op?", spurgte han.

Du rystede på hovedet. "Gå med ind på kroen, men jeg går op og taler med dem", sagde du.

I steg ud af bilen og stod lidt og kiggede på hinanden.

"Og hvis der sker noget, så råber du op?", spurgte Charles med et skævt smil.

"Lige netop", sagde du.

"Ved du, hvem vi minder om lige nu?", spurgte Charles.

Du smilte bredt. "Du er Lord Brett Sinclair og jeg er Danny Wilde".

Ritualet

Spilstart

Du talte med kultister. Kom frem til, at I allerede på kort tid var klar til at gå længere, end de du mødte, havde planer om at gå. Det virkede mest som mennesker, der havde savnet et eller andet i deres liv og derfor kastede sig over noget, hvor de blev accepteret. Hvilket egentlig ikke overraskede dig det mindste, da de fleste kultiske grupper drev klappjagt på usikre mennesker.

Der var to slags grupper. De store grupper, hvor det fortrinsvis handlede om at klæde sig som keltere og spille keltisk musik, mens man holdt keltiske markeder, hvor turisterne kom og købte originalt keltisk håndværk. Det var strikkeklubber, hvor religiøsiteten kunne ligge på et meget lille sted. Men der var også de mere seriøse samfund. Små lukkede grupper, som for eksempel Fen Marr. Her var altid en eller to stærke ledere, og en gruppe der fulgte.

Du overvejede om I havde en stærk leder, men det var der ikke tale om. Hvis I havde en leder, så var det måske Charles, men det var mere fordi, at det var hans gods og fordi han nu engang var greve, og havde boet i Stratford i alle de år, hvor I havde været væk. Eller måske Henry, men nej. Ingen stærk leder. Heller ikke noget ønske om at klæde sig ud eller bære keltiske smykker. Keltisk ... Henry var ikke engang sikker på, at det rent faktisk var en keltisk gud, som I havde fundet.

Du sagde flere gange til dig selv, at det her bare var en ferie, og du snart skulle tilbage til USA og arbejde videre, men som tiden gik, blev du mere og mere klar over, at der var noget, som skulle afsluttes, før du overhovedet kunne overveje at tage af sted igen.

En ting fik I til fælles med de andre kulturer. Fællesskabet. I begyndte at tilbringe mere og mere tid sammen. Som da I havde været teenagere. Dengang var I næsten altid sammen.

ALEXANDER COLLINS

Alexander er en 35-årig advokat. Uddannet i England, men rejste hurtigt til USA, hvor han blev ansat som advokat i et enormt firma. Livet som halvsmart advokat passede ham i lang tid godt, men et eller andet sted, var Alexander godt klar over, at det var noget, som han var god til at bilde sig selv ind.

Han prøvede i det stille, at finde ud af, hvad det egentlig var, at han gerne ville, men kom ikke rigtig nogen vegne med det, før han begyndte at se Donna, sin gamle ven hjemme fra Stratford. Alexander har svært ved at åbne op og tale om sine følelser. Selv om han er utrolig god til at

I står samlet i tempelgrotten under kirken. I røde kutter. I kan mærke, at der er noget i rummet. Det kommer fra den sorte brønd. Tempelsøen. Selv om den kun er et par meter i diameter, virker dens sorte overflade næsten uendelig. Som et spejl, der genspejler en anden virkelighed. Som et spejl ind i verden, som intet menneske kan gøre sig forhåbning om at forstå.

Charles fandt beskrivelsen af et ritual. Det beskrev hvordan, kulten indlemmede nye tilbedere. Han foreslog, at I gennemførte de tre ritualer. Ikke i spøg. Ikke med et grin, som om han halvt forventede, at I alle ville slå det hen som topmålet af galskab, at gennemføre okkulte ritualer til en glemt guddom hvis tilbedelse har ført til jeres slægtninges død.

I står samlet parate til at gennemføre det første ritual. Jeres hjerter banker som aldrig før. Men ikke af angst. I bærer de røde, tunge kutter, som I fandt i templet.

Julia strør helligt salt på det rå gulv. Med en kost fejrer hun saltet ned i det sorte vand i brønden. Der går et øjeblik, så klares vandet en smule, hvorefter det falder et par centimeter. Noget stiger op af det, men det er kun en skygge.

I stopper ikke. I disse minutter kan intet forstyrre. Verden ovenover er væk.

Du hæver stemmen og siger: "Vi kalder Gavebringeren. Hør vores kalden, Du Der Bringer Gaver ..."

sætte ord på alt muligt andet, går det ofte i stå, når det kommer til følelser. Og det er ikke så godt, for Alexander har følelser, og de har det med at hobe sig op inde i ham.

På overfladen er han kontrolleret og har styr på det hele, men der ulmer en latent vrede og et potentielt

oprør inde i ham. Han er godt klar over, at det måske er derfor, at han bliver tiltrukket af alt det forbudte i kulten. Men selv om han er bevidst om, at det er en usund tilgang til det, er det ikke noget, han kan lave om på. Og heller ikke noget, som han har lyst til at lave om på.

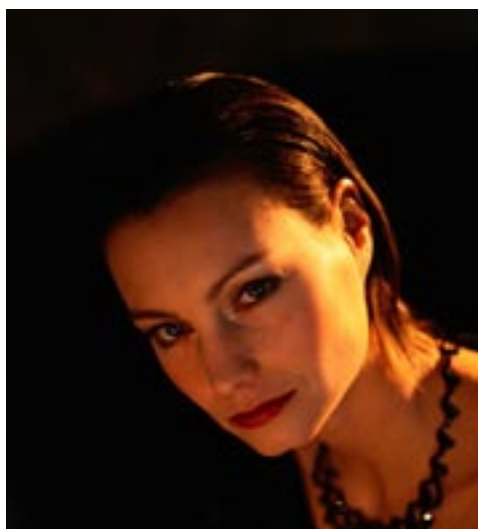

JULIA MORTON

34-årig forfatter. Du og Julia har aldrig været helt tætte. Julias åbne facon og umiddelbare kreativitet har forskrækket dig en lille smule, og du har altid haft lidt svært at tale med hende, når det bare var jer to. Du kan faktisk godt lide hende. Rigtig meget endda, men det er bare lidt som om, at hun er Henrys.

DONNA STRATFORD

34-årig forretningskvinde. Korrekte og helvedes ansvarlige Donna. Du ved ikke, hvad det er ved hende, men du begærer hende for meget. Det er ikke kun hendes udseende, men også hendes opførsel og på en gang stærke og selvudslættende væsen.

HENRY PIERCE

35-årig læge. Henry er en god ven. Han har altid fortalt dig om sine følelser, men du har haft svært ved at gengælde det. Henry er læge, men virker ikke til at være tilfreds med sin gerning.

CHARLES STRATFORD

34-årig advokat. Charles har simpelthen for mange millioner til at kunne opføre sig så uansvarligt, som han til tider gør. Charles er indbegrebet af engelsk adel, og det er svært ikke at være misundelig.

STRATFORD MANOR

"Jeg er ked af det Franks, men det kan jeg virkelig ikke forholde mig", siger du og håber, at manden foran dig vil gå sin vej, og selv tage en beslutning.

"Men sir ... ", begynder han, men du afbryder ham.

"Nej ... ikke sir. Jeg hedder Charles. Kald mig dog Charles ... eller Charlie ... eller Stratford, men ikke sir".

Den ældre gartner kigger på dig med noget, der næsten kunne minde om foragt. Du kigger ud over haven, hvor buske blomstrer, blomster vokser og træerne er gamle og smukke.

"Mister Stratford", siger han, og venter at du vil protestere. Da du ikke gør andet end kigge afventende og meget tålmodigt på ham, fortsætter han. "Jeg blev ansat under den forudsætning, at jeg skulle stå for haven og grunden efter grevens ønsker. Har greven ikke nogen ønsker?".

"Jamen, gud fader i skuret da menneske. Er det ikke det, som jeg lige har stået og forklaret dem. Det kunne rage mig en høstblomst mindre, hvordan haven kommer til at se ud i år og de efterfølgende år for min skyld. Hold den dog bare, som den er. Den er sgu' da fin. Der er blomster og træer over det hele". Du næsten råber nu, og du så, at din tjenestepige åbnede døren og kiggede ud på jer.

"Undskyld Franks, men jeg mener virkelig bare, at De er meget mere kompetent til at træffe den slags beslutninger end jeg er", forsøgte du, men vidste egentlig godt, at dit udbrud var svært at redde i land.

Du hørte en vred, snærende motor nærme sig. Der var få mennesker i verden, som kunne mishandle motoren på en gammel MG som din ven Henry. Det lød, som om han altid gjorde et forsøg på at få den op i 9.000 omdrejninger, om den så måtte dø i forsøget.

"Gør som du finder bedst Franks", sagde du, og hadede hele dette optrin, hvor du blev påtvunget rollen som greve og herremand. Franks nikkede afmålt og gik ned af trappen.

Du rystede på hovedet og så dig om i solen. Dit gods lignede noget fra en turistbrochure. Fronten af godset var dækket af en mørkegrøn efeu, der næsten fik det til at se ud som om, at der var et gigantisk angreb af mug i gang. Pladsen foran godset var domineret af et springvand, som der dog ikke var vand i lige nu. Du fortrød nu, at du ikke havde bedt Franks om at få gang i springvandet. Folk forventede, at springvandet plaskede til høstfesten. Åh gud, høstfesten. Du blev træt ved bare tanken.

Den lille hidsige MG parkerede i en støvsky. Henry havde Julia med. Det var egentlig ikke så underligt i og med, at Julia boede i den gamle tjenestefløj. På din bedstefars tid, havde der været en fast stab på 15 tjenestefolk. Nu havde du Bowton på fuld tid, og et par

deltidsfolk ansat.

Henry vinkede til dig fra bilen. Julia hoppede ud uden at åbne døren. Så kække tænkte du, og smilede for dig selv. Det var længe siden, at du havde set Julia med den energi. Det var længe siden, at du havde set Henry nok til at vurdere, om han var glad eller ked af det. Nu var der ikke noget at være i tvivl om, og det var egentlig også med til at gøre dig glad.

"Franks så gevaldigt sur ud", sagde Henry og tog sin mobiltelefon frem.

"Franks lever i 1960'erne", svarer du. "Jeg tror ikke rigtig, at han synes, at jeg lever op til min bedstefar. Eller min far for den sags skyld. Eller min værge. Eller den gamle, galning, der altid sidder på kroen og kæfter op om, at Lord Nelson var en forræder". Du prøvede at lyde munter, men et eller andet sted, kunne du ikke undlade at være bevidst om, at Stratford-grevskabet som havde været styret af din slægt siden 1500-tallet, måske aldrig havde været så lidt styret, som det var den dag i dag. I det mindste, havde du stadig bønderne på din side. De lod til at acceptere, at du ikke svinede dem til og konstant opførte dig som et arrogant svin, hvor det faldt resten af Stratford en smule sværere.

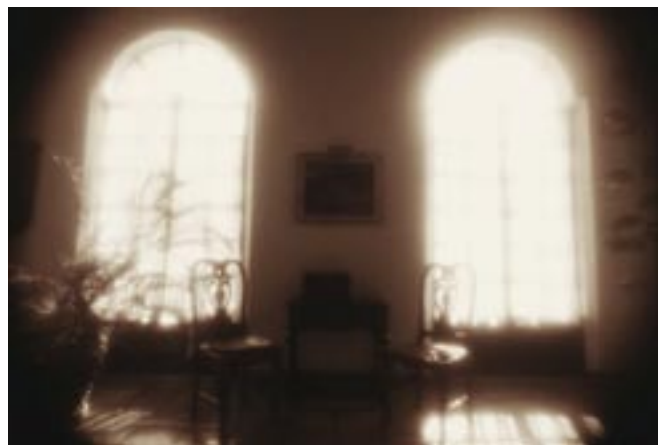
MIDDAGEN

Du inviterede de fire andre, til en genforeningsmiddag, selv om det var over et år siden, at I alle sammen var endt tilbage i Stratford. Den sidst ankomne var Alexander. Han vendte hjem fra New York et par måneder efter din søster Donna forlod byen. En af byens jægere havde nedlagt en råbuk. Det var uden for jagtsæsonen på vildt, så af gammel tradition – og for at undgå at blive hængt for krybskytteri, som det skete i gamle dage – havde han givet dig dyret. I drak champagne. I spiste. Nød at være i kjole og hvidt, uden at det betød, at I var til en eller anden lettere ligeegyldig officiel fest eller reception. Det var efterhånden sjældent, at du stadsede dig selv ud bare for dig selv og nogle få venner. I talte om barndommen. Om hvordan, det havde været dengang. Om hvad I dengang havde troet, at I ville blive. Advokaten Alexander. Lægen Henry. Forfatteren Julia. Businesskvinden Donna. Og så dig.

Du havde mærket, at din søster ikke sagde så meget denne aften, og du vidste også hvorfor. Hun havde fortalt dig om sine drømme. Du havde fortalte hende det ikke, men du havde haft lignende ... ja ikke drømme, men tanker. Kirken var dukket op som billeder, der pludselig viste sig i enkelte glimt. Minder, drømmer, fantasier. Du var ikke sikker, men du vidste ikke, hvor det kom fra. Du havde ikke tænkt på kirken i mange år, men du huskede dog, at den havde spillet en rolle i de mange samtaler med en psykolog, da du var barn.

Da Donna alligevel, da der var en tavshed i rummet. Ikke ubehagelig, bare et par øjeblikke, hvor ingen af jer sagde noget, og I bare sad og smilte til hinanden – da Donna så åbnede munden, vidste du godt, hvad hun ville sige, og der var næsten et ønske i dig, der sagde, at hun ikke skulle gøre det. Men hun sagde. Om sine drømme. Om kirken. Om noget, der ikke kunne slippe hende. Hendes ord gjorde større indtryk på dig, end du havde forestillet dig.

De andre forestillede, at de ikke kunne huske. Eller det vil sige. Julia så faktisk ud til at kunne huske. Henry kunne huske noget. Han blev bleg. Der var ikke meget at gøre. Aftenen ændrede karakter med Donnas minder, og da Henry foreslog, at I tog derop, gjorde I det.

KIRKEN OG TEMPLET

Natten er så mørk i Salisbury. Det er ikke noget, du tænker over, men dine venner, der har boet i New York og London siger det så ofte. Nu tænker du over det. Henry har lige slukket lygterne på sin Land Rover, og I står i mørket og kigger på kirken. Julia tænder en lommelygte, hun har fundet i bilen. Hun og Henry siger et eller andet til hinanden, men du opfatter ikke hvad det. Du smiler i mørket og indånde natten. Underligt nok, er det længe siden, at du har været ude i naturen om natten. Du er fuld, men du er ikke påvirket af kokain eller piller og føler dig sjældent klar i hovedet. Den skarpe luft klarer dit syn, og kirken står næsten som i dagslys.

"Er I sikre på det her", spørger du og kigger på dine fire venner. Henry og Alexander står der i deres dinner jackets og ligner noget fra fortiden. Opdagelsesrejsende fra en svunden tid.

"Sikre?", hvad mener du spørger Charles.

Din søster kigger på dig, og du nikker. "Har vi lyst til at se det sted igen?", spørger hun.

De andre begynder at diskutere, og dine tanker driver igen væk, og du lader dem flyde, men ikke uden en hvis styring. Motoren står og køler ned og kommer med små klik.

"Vi så et ritual", siger du og opdager, at de andre er gået ind i kirken, hvor de lyser med lommelygter. Henry vender sig om og lyser dig lige i øjnene med lygten, og du bliver totalt blændet.

"Åh, gud," siger Charles. "Hvordan ... hvordan, havde jeg glemt det?," spørger han.

Du forklarer ham, at han har fortrængt det. At I som børn fik at vide, at I ikke måtte sige noget. Henry er overrasket, men jeres snak afbrydes, da Julia går op til alteret.

Hun husker det, tænker du, men først da hun træder ned på en lille flise og skubber på kanten af alteret, kan du se det for dig.

"Pas på", siger Donna.

Hun passer på, tænker du.

Det er som om alteret glider til side få sekunder, før Julia rent faktisk skubber det op og afslører en trappe

ned.

Der bliver helt stille.

"Vil vi gå der ned?," spørger Alexander og selv om spørgsmålet lyder barnligt og banalt, synes du egentlig, at det er det bedste spørgsmål, der er blevet stillet hele aftenen.

"Jeg har ingen anelse om, hvad vi vil finde. Men jeg må nok indrømme, at jeg er ganske nysgerrig", siger du og Henry nikker.

Julia smiler. "Sådan er det vel med hemmelige rum. Jeg tror ikke, at vi har noget egentligt valg".

Donna går lidt tættere på. "Nu er vi taget herop, og jeg vil se, hvad der er dernede. Men jeg har ikke meget lyst, til at gå derned alene."

"Jeg går med dig," siger Alexander, og du vender dig et kort øjeblik og smiler.

"Så lad os gøre det", siger Henry. Igen kommer du næsten til at falde hen til billedet af dine venner, der i deres festtøj står ved alteret i en gammel ruin af en kirke med lommelygter, parate til at gå ned i en hemmelig kælder. Du fryder dig over, at I ikke tog herop klædt i fornuftigt tøj.

Henry går forrest med sin lille MagLite.

"Pas på. Trinene er stejle", siger han.

"Famous last words", mumler du.

Donna vender sig og ser skarpt på dig. Du ved, at hun i sit hoved spørger dig, om du altid skal synes, at alting er en vits, og du ryster på hovedet, til det spørgsmål, hun ikke stiller dig.

TEMPLET

I teorien kunne I selvfølgelig bare være vendt om, men du ved, at det kun er i teorien. Du har prøvet heroin. Du har også prøvet, at lade være med at tage heroin. Det var meget, meget svært. Sværere end noget andet, du nogensinde har prøvet.

Men du prøvede heller ikke på, at lade være med, at gå ned i kirkens kælder. Det kunne du nok ikke have ladet være med, selv om der så havde stået en mand med en pistol foran dig. Hvorfor er du ikke helt klar over.

I gik ned i kælderen. I fandt en underjordisk kirke. I fandt døde mennesker. Mumificerede lig. Fem lig. Klædt i røde kutter, der var fyldt med støv. Og mørke af plamager af blod. Der var et slags alter. Der lå et lig på alteret. Henry tog føringen, og gik hen og kiggede på liget. Rummet var hærget. Der var rester af sten og træstatuer, som lå rundt omkring i små stykker. Knive med blod. En mængde små kar med indtørret blod.

Umiddelbart skulle man tro, at I alle ville have været voldsomt frastødt, men ingen af jer opførte sig sådan. Choke-rede og forsigtige. Men ingen der skreg, blev svimle eller begyndte at tale om at tilkalde politiet. Det var som om, at I egentlig ikke var så overraskede, når det kom til stykket.

Selv ikke, da Henry vinkede dig hen til liget på alteret og viste dig hans armbåndsur. Du genkendte din fars Rolex. På trods af omstændighederne, var det som et mindre slag i mellemgulvet. Du vidste, at din far var død, men i alle disse år, havde den fremherskende teori været, at han var blevet bortført og dræbt af IRA. Du tvivlede på, at IRA havde noget med det her at gøre.

Alexander var ikke optaget af ligene. Han var optaget af en væg, hvor der havde været malet et motiv, som var kradset af og ødelagt. Han rørte ved væggen og fandt det andet hemmelige rum.

Det andet rum var urørt. Bøger. Skriftruller. Mærkelige tæpper. Krukker med ubestemmelige krydderier. Kranier. Dyrekranier. Menneskekranier. Kranier af noget, du aldrig havde set før. Kranier, der fik dig til at ønske, at I aldrig var gået hened, så længe du så på dem, men som du næsten glemte, når dit blik gled andet sted hen.

I gik rundt med lygterne uden at sige noget til hinanden. I havde fundet resterne af et hemmeligt selskab. Uden at sige noget til hinanden, var I enige. Det hemmelige selskab skulle forblive hemmeligt.

I kunne ikke blive. I havde ikke lys til at udforske og I var ved at blive mættet med indtryk. I tog tilbage til godset.

HVAD NU?

"Hvad gør vi nu?", spurgte Alexander, da I sad sammen ved bordet i riddersalen. Du havde været så forudseende at give Bowton fri i weekenden, så I havde godset for jer selv. Det betød på den anden side også, at bordet så ud, som da I havde forladt det nogle timer tidligere. Glas, askebægre og tallerkener.

"Vil I gå til politiet?", spurgte Henry.

Du rystede på hovedet. "Ikke for min skyld. Jeg har ærligt talt ikke meget lyst til at få udråbt i alle medier i England, at min far blev dræbt i et okkult opgør for 25 år siden under højst mystiske omstændigheder".

Du fangede din søsters blik, og hun nikkede. "Vi vidste jo godt, at han var død", sagde hun.

"Men hvad gør vi så nu?", gentog Alexander.

"Jeg vil gerne kigge nærmere på de ting, vi har fundet", sagde Henry og så rundt på jer andre.

Du rejste dig og hentede et par karaffer med portvin. Henry skænkede sig et glas og løste sin butterfly.

"Det samme her", sagde Julia.

"Så skal vi nok holde vores mund", sagde Alexander. "Hvis der er nogen andre, der hører om det, så fjerner enten myndighederne eller gravrøvere det hele".

"Det er ikke en grav", sagde Julia.

"På en måde er det", sagde Alexander og kiggede over på Donna.

Julia nikkede og smilede forsigtigt til Donna.

Du tømte et glas med 48 år gammel portvin. "Jeg foreslår, at vi tager derop igen i morgen nat, hvor vi er bedre forberedt og ikke er klædt på til fest", sagde du. "Så må vi derefter bestemme, hvad vi vil gøre med fundet".

SPØRGSMÅL

Efter den første umiddelbare undren, kom der selvfølgelig spørgsmål. Hvem havde slået dem ihjel? Hvorfor? Hvad havde de lavet der? Hvad var det for en guddom, der nu lå som knuste statuer? Hvad havde fået din far – og de fire andre kutteklædte mennesker – til at gå op i underjordisk kirke og gøre ... gøre hvad? Hvad havde de ofret? Hvad havde de fået ud af at ofre?

Det var mange spørgsmål, og fik I ikke svar på mange af dem en søndag eftermiddag.

I begyndte at se hinanden. Der var ikke noget underligt i, at I tilbragte hver aften sammen. Henry flyttede i en periode mere eller mindre op på godset, hvor han studerede bøger. Han kunne læse latin. Og græsk. Han tog en del af de okkulte bøger med op på godset, og du begyndte at kigge i dem, der var skrevet på engelsk.

Nogle af bøgerne var gamle. Så gamle, at selv om de ganske vist var skrevet på engelsk, så skulle du stadig oversætte dem. Nogle var trykte, men ganske hurtigt, blev det skriftrullerne, de tiltrak dig din opmærksomhed.

Alexander sagde på et tidspunkt i spøg, at det var fordi, at der var tegninger på de fleste af skriftrullerne. Du smilte af hans skarpsindighed, for det var ikke helt løgn.

RITUALER

"Hvornår foreslår du, at vi prøver?"; spurgte Donna.

Du havde ikke hørt hende komme ind på dit værelse. Hun havde en rød slåbrok med hætte på og ligheden mellem den og kutterne slog dig pludselig som værende nærmest ikke eksisterende. Du kiggede ned på skrifterne foran dig, og så din søster med fåretarme viklet omkring sine nøgne bryster og blodet løbende ud af munden. Du blinkede til hende af overraskelse, da du mærkede en upassende rejsning presse sig på.

"Donna ... ", begyndte du, men opdagede så, at du ikke mente det, som du skulle til at sige.

"Hvad?"; spurgte hun.

"Jeg skulle lige til, at fortælle dig, at jeg ikke var sikker på, at det var en god idé, at du var med til ritualet ... men det er jo løgn."

"Vi er nødt til at kaste skam og blufærdighed fra os", sagde hun.

Du nikkede. Donna løste bæltet på den røde kåbe, og lod den glide af sig. Hendes små bryster var cirklet ind i blod. Et symbol var malet på hendes mave med maling eller sod. Hendes kønsbehåring blev lige rørt af den yderste cirkel. Hun betragtede indgående din reaktion. Til din overraskelse rødmede du ikke engang ved at se din søster stå foran dig nøgen og bemalet. Du betragtede hendes næsten nøgternt omend din ophidselse blev større.

Hun vendte sig om, bøjede sig ned og samlede kåben op. Hendes ryg var også malet. Du overvejede at spørge hende, hvem der havde malet hende, men var du egentlig ikke ligeglad. Betød det noget, om det var Julia. Alexander. Eller Henry, tænkte du og mærkede så alligevel et stik af jalousi, da du så Henrys hænder cirkle om din søsters bryster og nærme sig hendes mørke brystvorter.

"Snart", sagde hun og gik ud af værelset og lukkede døren efter sig.

Du sukkede. "Nå ja. Selvfølgelig handler det hele om sex. Hvad skulle det ellers handle om", sagde du og vendte igen opmærksomheden mod skrifterne. De handlede om alt andet end sex. De handlede om ritualer, hvor følelser blev ofret på lige fod med blod. Beskrivelser og instruktioner til at ridse hellige symboler ind i kraniet på endnu levende dyr, så deres offer bliver stærkere. Syge ting. Skræmmende ting og fascinerende ting.

Ritualerne er kommunikationen med guden, men det er uklart, hvad gudens svar er. I må udføre et ritual, før I får det svar.

Skriftrullerne er opskrifter. Opskrifter på ritualer. Opskrifter med ingredienser, diagrammer over stjernernes position, tekster til recitation og anvisninger på, hvordan man tilkalder sig guder, væsener og alskens dårligdomme og velsigelser over sig selv, sine medmennesker og sine fjender.

Det er fascinerende og skræmmende læsning.

Du havde det nemt i forhold til de andre. Dig og Donna havde det nemt. Donna var på ubestemt sygeorlov fra det store firma i New York. Hvorvidt hun havde orlov eller var sagt op, var du ikke klar over. Julia havde i teorien heller ikke et arbejde at passe, men hun havde deadlines. Hun havde været lige ved at slå sit navn fast som forfatter, da I fandt kirken. Alexander og Henry passede deres arbejde.

Selvfølgelig fulgte der pligter med at være greve, men det var ikke første gang, at du sjoflede dine pligter og lod tingene stå til. Denne gang skyldtes det bare noget, som faktisk føltes vigtigere end kokain.

Du mærkede også de andres afhængighed. I starten troede du, at det måske bare var et udtryk for, at I havde fundet ud af at være unge igen. En slags anden fase som teenager, men havde det været tilfældet, havde I ikke fortsat med at grave.

Hvis det hemmelige selskab bare havde været en undskyldning for at bringe jer sammen, så ville I have mistet interessen, nu hvor I var sammen. Men sådan var det ikke.

CHARLES STRATFORD
Charles Stratford er en 35-årig greve. Han har ikke nogen egentlig uddannelse, og han har ikke noget egentligt job udover at bestyre godset, hvilket han ret beset har udliciteret til andre. Bevares han træffer en gang i mellem nogle beslutninger, men det er ikke det store arbejde. Og det passer

Charles ganske godt. Han har intet behov for at skulle bevise sit værd eller vise, at han ikke bare er en døgenigt af en dekadent rigmand. Hans liv er godt, som det er. Han taget det som det kommer en dag af gangen, og er ikke typen, der går og bekymrer sig om meget.

Det eneste han rent faktisk bekymrer sig om er sin

Ritualet

Spilstart

I står samlet i tempelgrotten under kirken. I røde kutter. I kan mærke, at der er noget i rummet. Det kommer fra den sorte brønd. Tempelsøen. Selv om den kun er et par meter i diameter, virker dens sorte overflade næsten uendelig. Som et spejl, der genspejler en anden virkelighed. Som et spejl ind i verden, som intet menneske kan gøre sig forhåbning om at forstå.

Du fandt beskrivelsen af et ritual. Det beskrev hvordan, kulten indlemmede nye tilbedere. Du foreslog, at I gennemførte de tre ritualer. Ikke i spøg. Ikke med et grin, som om du halvt forventede, at I alle ville slå det hen som topmålet af galskab, at gennemføre okkulte ritualer til en glemt guddom hvis tilbedelse har ført til jeres slægtninges død.

I står samlet parate til at gennemføre det første ritual. Jeres hjerter banker som aldrig før. Men ikke af angst. I bærer de røde, tunge kutter, som I fandt i templet.

Julia strør helligt salt på det rå gulv. Med en kost fejrer hun saltet ned i det sorte vand i brønden. Der går et øjeblik, så klares vandet en smule, hvorefter det falder et par centimeter. Noget stiger op af det, men det er kun en skygge.

I stopper ikke. I disse minutter kan intet forstyrre. Verden ovenover er væk.

Du hæver stemmen og siger: "Vi kalder Gavebringeren. Hør vores kalden, Du Der Bringer Gaver ... "

søster og sine venner. Charles har et både nært og fjernt forhold til sin søster, som er så forskellig fra ham, som nogen kan være. Han ved, at hun er syg, men ikke hvad hun fejler eller hvorfor.

Charles er ikke tiltrukket af det okkulte, fordi han mangler noget i sit liv. Charles er tiltrukket, fordi han klart fornemmer, at der

i tilbedelsen af den ukendte guddom ligger nogle svar, på nogle meget store spørgsmål. Charles ser sig selv lidt som en opdagelsesrejsende. Havde han levet for 200 år siden, ville han ganske sandsynligt have udforsket fjerne egne i Afrika, mens han drak sin afternoon tea. På den måde er Charles en frygtløs person.

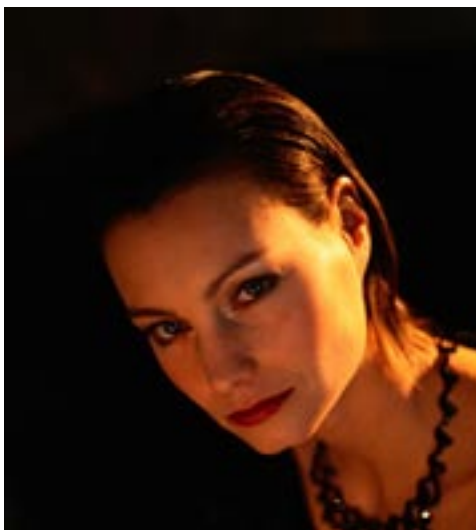

JULIA MORTON

34-årig forfatter. Du gav Julia husly, da hun flygtede fra London tilbage til Stratford. Hun var ulykkelig, ensom og i tvivl om sit liv. Du ville bare trøste hende, men I endte med at have sex. Julia er en fucked-up drømmer. Du elsker hende, men ikke på den måde. Hun er smuk, men hun tvivler på alt og stiller spørgsmål ved alt.

DONNA STRATFORD

34-årig forretningskvinde. Du troede egentlig, at hun hadede dig, og det var derfor, at hun flygtede til NY. Hun sagde noget om, at du mindede hende for meget om jeres far. Hun er din søster, og hun er en så naturlig del af dit liv, som din egen hud. Hun er så regelret og pligtopfyldende, at du kan undre dig over, at I er i familie.

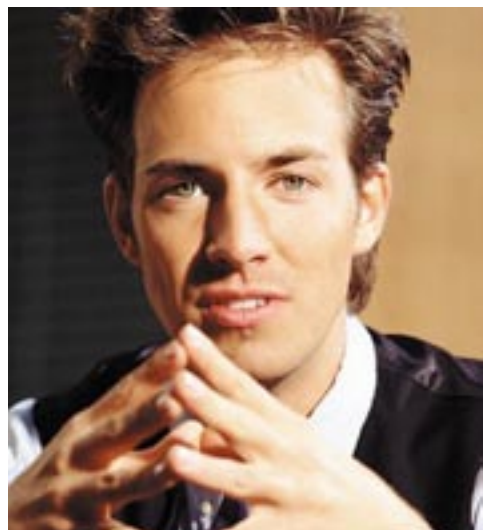

HENRY PIERCE

35-årig læge. Kløge Henry. Følsomme Henry. Tænksomme Henry. Smukke Henry. Du har lært ham et og andet om at læne sig tilbage og tage livet som det kommer. Han har en intensitet omkring sig, som du næsten ikke kan klare i for store mængder. Den måde han ser på dig ...

ALEXANDER SMITH-COLLINS

34-årig advokat. Jamen, kære Alex altså. Hvordan kan en mand, have så meget styr på sit liv, at han også prøver at have styr på sine venners. Men han har ofte ret, og du respekterer hans råd og anvisninger. Han er uden tvivl den mest ansvarlige af dine venner ... og han vil i bukserne på din søster.

KÆRE SPILLER

Charles har valgt at studere kultens ritualer, og det giver ham en speciel status. I og med at han kender ritualerne, er det naturligt, at det er ham, som leder ritualerne.

Du har fundet en række ritualer, der vil gøre jer til sande tilbedere af guden, og I starter med at gennemføre det første af disse ritualer. Jeres motiv for at gøre dette er, for at se om det rent faktisk virker.

Scenariet starter med en prolog, som er det første ritual I som gruppe gennemfører.

Som noget særligt, får du her, spillederens tekst, som han skal køre prologen ud fra, så du som ritualets leder bliver i stand til at påtage den autoritet, der ligger i rollen. Teksten er modificeret, så der ikke er noget, der rører scenariets videre handling for dig.

Derudover får du også teksten til det første ritual. Efter prologen får du udleveret dette ritual og andre som handouts, som du kan vælge at vise til de andre spillere, hvis du vil.

God fornøjelse ... og held og lykke med ritualet.

SPILLEDERENS TEKST TIL PROLOGEN

Prologen skal sætte den okkulte stemning i scenariet. Ritualet går i al sin enkelthed ud på, at hver deltager skærer sig og lader dråber af sit blod dryppe ned i Tempelsøen, mens deltageren siger sit navn højt. På denne måde lærer guden de nye tilbedere at kende.

Scenen skal køres hurtigt og drømmende. Spilpersonerne befinder sig nede i det hule-agtige tempel under den forladte kirke. Der er halvmørkt i rummet. Der lugter sært af brændte svampe. Rummet er oplyst af fakler på væggene. Spilpersonerne står omkring en brønd med sort væske. De har alle røde kutter på, men er nøgne indenunder. Charles står foran et alter lavet af sten. Han er koncentreret. Han sveder. De andres øjne er på ham. Rundt omkring brænder små kar med en mærkelig røgelse, som fortrinsvis består af svampe. Den brænder i halsen, men gør synet voldsomt klart. På alteret foran ham ligger en kniv. En såkaldt blodskniv, der er meget skarp.

CHARLES STYRER RITUALET

Konkret har spillersonen Charles fået rollen som leder af ritualet, og han har fået udleveret instruktioner på, hvad han skal gøre. Han fortæller de andre, at de skal tage kniven og lade blod dryppe ned i brønden, mens de siger deres navn.

Når de alle har sagt deres navn og ladet blod dryppe, skal de på en gang stikke deres hænder ned i brønden. Rituallet er forbi

TEKSTEN TIL RITUALET

Remedier påkrævet: Antal hellige lys svarende til antal deltagere i ritualet. Rensende salte i rigelige mængder. Blodskniv. Kutter til de endnu ikke indviede.

Indlemmelsen af nye troende er af den største hellighed. Det kræver tre ritualer, hvor af dette første er en introduktion af de nye tilbedere til Han Der Bringer Gaver.

Ved indlemmelse af troende til Han Der Bringer Gaver skal disse præsenteres for hvor guddommelige væsen i jorden. Han Der Bringer Gaver skal kende deres navne og deres blod og vide, at de er hans og de vil beskytte hans evige søvn og give ham ro.

Dette ritual skal altid udføres tæt på gudevæsenet i det inderste tempel i ly af natten og ved oplysning af det antal lys som der er tilbedere. Hver tilbeder tænder sit eget lys og placerer det i templet, hvor det for tilbederen føles, at Han Der Bringer Gaver vil se lyset og genkende det som godt.

Nye tilbedere vil være klædt i ceremoniens røde kutter, hvor de eksisterende troende må vælge deres rituelle klædning selv.

Ceremonien skal altid starte med, at rummet indvies til guden ved at strø rensende salte ud over gulvet og feje dem ned i brønden.

Mesteren indleder med at påkalde Han Der Bringer Gaver ved at vaske sig i den hellige brønd, mens han tre gange ytrer, at han bringer nye tilbedere.

Ceremoniens mester præsenterer da den nye tilbedere. Den nye tilbeder siger tre gange sit navn for guden, mens tilbederen lader sit blod flyde ned i den hellige brønd.

Den nye tilbeder strækker da sin blødende hånd ned i den hellige brønd. Hvis der er flere nye medlemmer, vil de gøre dette samtidigt, og Han Der Bringer Gaver vil mærke de nye og hvis han accepterer den nye tilbeder, vil denne aldrig være i tvivl om, at guden nu kender mennesket og mennesket kender guden.

Hellig hellig. Den indledende kontakt er da etableret og det første af tre skridt mod at blive Salisburys Beskyttere og sande troende af Han Der Bringer Gaver.

Inden 30 timer er gået, skal den eller de nye tilbedere bekræfte deres vilje til at tjene Han Der Bringer Gaver ved at bringe Ham en gave.

DONNA STRATFORD

FORTIDEN

"Jeg har altid holdt af denne del af Salisbury", sagde du og så ud over de bølgende bakker. Udover landskabet, der aldrig var blevet kultiveret.

Alexander så op på himmelen. "Vi har været væk i lang tid", sagde han og lukkede øjnene.

"Det var rigtigt at komme hjem", sagde du og gik over mod kroen. Du hørte Alexander følge efter, og du stoppede op et par meter fra den imponerende egetræsdør. Du kunne høre stemmer derindefra. Dybe stemmer, enkelte der hæver sig over de andre. Du kigger rundt på parkeringspladsen, hvor der holder gamle rovere, lastbiler, et par pick-ups og endda en enkelt traktor. Alexander ser, at du ser på traktoren og smiler.

"Ja, det er egentlig ret imponerende, når man tænker på, at den nærmeste gård ligger tre miles herfra", siger han og griner.

Du smiler. "Når en mand har brug for øl, så har han brug for en", siger du og skal lige til at gå ind, men Alexander griber fat i dig.

"Savner du det aldrig?", spørger han. Du dufter hans aftershave. Den går godt i spænd med din Paloma Picasso. Du er ved at løbe tør. Måske kan man få den i London. Måske er du ligeglad.

"Ikke mere. Jeg gjorde en tid ... men ... ". Du tænker dig om. Sommerblæsten dufter så meget af græs, at det næsten

er overvældende. Dit tørklæde bliver taget af vinden, vikler sig om halsen og driver af sted i vinden. Alexander griber det med en hurtig bevægelse. Han holder det frem mod dig.

"Jeg tror bare, at det handlede om, at få det ud af systemet. Som enhver anden afhængighed, kan man vænne sig fra", siger du.

"Det er ikke al afhængighed, man vænner sig fra", siger Alexander og kigger på dig, på den der smilende, sørgmodige facon, du et eller andet sted tolker som underdanighed, hvilket siger mere om den verden, du har befundet dig i, end det siger om Alexander.

Du tøver, skal lige til at sige noget klogt. Noget skarpt, men som oftest er du uretfærdig. Du smiler, tager tørklædet og åbner døren ind til kroen.

Du har set malerier af kroen, som går tilbage til 1700-tallet, og den ligner sig selv. Ikke fordi, at den ikke er blevet istandsat. Heller ikke fordi, at den er blevet restaureret tilbage til sin oprindelige form, men simpelt hen bare fordi, at der aldrig har været en kroejner, som har tænkt, at nu skulle kroen have en ordentlig omgang, eller følt trang til at sætte nye vægge op. Umiddelbart ligner flere af kroens gæster også noget fra 1700-tallet.

Der går et par øjeblikke, så rejser en lille, ældre mand sig op. Han tager kasketten af og nikker.

"Goddag lady Stratford", siger han og sætter sig.

"Lady Stratford", lyder det lavt og ankerkendende fra flere af gæsterne. Enkelte fanger lige dit blik, og når de får kontakt, nikker de. Andre lader sig ikke mærke med, at der er kommet nogen ind i kroen.

I går over til et bord, der, som det eneste, står i en bås. Bordpladen er en smule støvet, men før du når at sige noget, kommer en yngre, høj mand ned med en klud i hånden.

"Undskyld mrs. Stratford, men det er efterhånden noget siden, Deres bror har været her. Godt at se dem igen", siger han. Selv om hans ansigt er aflangt og rotteagtigt på en ikke særligt charmerende måde, er der noget over det, der vækker en behagelig genkendelse, men det tager et par sekunder, før du afkoder, hvad det er.

"Dennis", siger du. Lavt, men overraskelsen kan stadig høres. "Du har overtaget kroen efter din far", siger du konstaterende. Du har ikke set Dennis, siden du var 10 år gammel og var inde på kroen sammen med din far.

Dennis nikker, mens han tørrer bordet af.

"Og det gør mig ondt", siger du, da du kommer i tanke om, at det vist kun er et halvt år siden, at han døde.

"Og i lige måde", siger Dennis. Du kigger lidt undrende på ham, men det er rigtigt. Du har ikke set Dennis siden en aften på kroen, hvor du var her, sammen med din far. Det var kort tid før, han forsvandt. Du kigger rundt på de gamle bønner, hvis fædre, fædres fædre og langt tilbage har boet i Stratford. Mennesker, der er sært velkendte, selv om du har været borte fra byen i næsten 15 år.

"Måske var nogen af dem med den aften", hvisker du. Alexander hører ikke hvad du siger, og du gentager det ikke.

MIDDAGEN

Din bror Charles havde inviteret dig og jeres tre gode venner på middag oppe på godset. En slags forsinket genforeningsmiddag. Det var omkring seks måneder siden, at du var flyttet tilbage til Stratford efter en gloværdig karriere som forretningskvinde i New York. Du nåede at være foregangskvinde for to større fusioner, før du besvimede på det kontor med blødende mavesår, som lægerne ikke tøvede med at kalde for livsstruende. Du tog hjem, og seks måneder senere, synes Charles alligevel, at det var på tide, at I tog smoking, aftenkjoler og smykker på, som var det nytårsaften. Bare jer fem. Han havde endda givet Bowton aftenen fri. Champagnen kom fra kælderens. Maden var centreret omkring noget vildt, som Charles havde fået af en lokal landmand som en slags slet skjult bestikkelse.

Du vidste, at du på et eller andet tidspunkt, ville fortælle dem om dine drømme. Det havde naget dig i en tid, og det undrede dig, for du havde ikke fortalt nogen, at du faktisk var alvorligt syg. Men drømmene om kirken ville ikke slippe taget i dig. Du havde været en særting i NY, fordi du ikke havde haft en psykolog, og du havde ikke trang til at skaffe en her i Stratford. Men det gik dig på, at drømmene om kirken og de kutteklædte skikkelser, som I så for så mange år tilbage, pludselig begyndte at trænge sig på. Måske var det sådan, når fortrængte minder om et tidligere liv pludselig pressede sig på før tid, og det var ikke behageligt.

Du udnyttede en tavshed i snakken omkring bordet, og tavsheden fortsatte, da du tav, men den var forvandlet fra en behagelig tavshed til noget andet. Det var Henry, der foreslog, at I simpelthen kørte der op.

TEMPLET OG KIRKEN

Henry lader lommelygten glide hen over muren på den gamle kirke, før han følger Julia ind i kirkerummet. Der er utroligt mørkt i Salisbury. Du lader blikket glide horisonten rundt, og bortset fra de to lommelygter og stjernerne på himmelen, er der ingen lyskilder – hvilket kan forekomme absurd efter ti år i New York. Du skutter dig i din lange sorte aftenkjole, og mærker efter hvad du føler, nu du ser kirken igen. Det er næsten et antiklimaks, og noget inde i dig siger dig, at du skal finde svaret, inde i kirken.

“Svaret på hvad?”, siger du højt for dig selv, næsten uden at vide, at du siger det.

Henry vender sig om, og kigger på dig han. Han står inde i kirkerummet, der for mange år siden, er blevet tømt for bænke, lamper og alt, hvad der kan vristes løs og slæbes væk. Selv om rummet er et bart stenrum, hvor væggene er ved at falde sammen, og som selv dengang kirken var i brug, er et fornemt eksemplar på det spartanske og simple, har rummet en styrke, som – selv om du egentlig ikke ser dig som videre troende – får dig til at tvivle på, at Gud nogensinde har forladt denne kirke. Du skal lige til at sige noget med, at du bare talte højt, da Charles træder forbi dig ind kirken.

“Vi så et ritual”, siger han. Henry vender sig om og lyser på Charles med sin lygte, og din bror holder hånden op for øjnene. Han ser ikke Henrys ansigt, men det gør du. Det bliver blegt på et sekund, og det er lige ved, at hans reaktion chokerer dig mere, end mindet om rituallet.

“Åh, gud,” siger Charles. “Hvordan ... hvordan, havde jeg glemt det?,” spørger han.

Charles virker næsten helt rolig og afklaret, da han sva-

rer. "Du havde ikke glemt det. Du havde fortrængt det. Vi fik at vide, at vi ikke måtte sige det til nogen. Jeg ... det var det samme år, som far forsvandt", siger Charles og kigger over på dig. "Jeg gik til psykolog kort tid efter. Jeg fortalte ham det. Jeg tror, det er derfor, at jeg ikke har glemt det, som I har".

Du nikker, men kigger også op på Julia, som er begyndt at udforske alteret. Det er tydeligt at se, at hun går ganske målrettet til værks. "Det er rigtigt. De havde røde kutter på, og de messede. Det lød gælisk", siger du.

Henry spørger om noget, men du hører det ikke. Dine øjne er på Julia i den røde kjole. Julia som går rundt oppe ved alteret og føler på det. Alene.

"Julia, pas på", siger du og føler dig en smule, som en fjollet hønemor.

"Jeg passer altid på", svarer hun og kaster dig et typisk Julia-blik sammen med en meget lille antydning af et selvvironisk smil. Du går op til hende.

"Hvad er det, du laver?", spørger du stille. Bag jer taler Alexander og Charles om, hvad det er Charles husker herfra, men du hører ikke rigtig efter. Lommelygterne kaster hidsige skygger.

"Jeg kan huske", siger Julia. Hun træder ned på en sten, foran alteret og giver alteret et kraftigt skub på det ene hjørne.

Din umiddelbare reaktion er at gribe ud efter hende og trække hende væk fra alteret, men du gør det ikke, selv om du næsten ser dig selv føre bevægelsen gennem livet. Stenene skurrer mod hinanden og den fremmede lyd får alle til at holde mund og kigge op mod Julia. Uden at sige noget, kommer de andre op og kigger ned i den mørke gang, der var gemt af alteret.

"Vil vi gå der ned?," spørger Alexander.

"Jeg har ingen anelse om, hvad vi vil finde. Men jeg må nok indrømme, at jeg er ganske nysgerrig", siger Charles, og du synes næsten, at han lyder påtaget britisk. Som en opdagelsesrejsende foran ubetrådt land.

Du lægger mærke til, at Julia smiler til ham. "Sådan er det vel med hemmelige rum. Jeg tror ikke, at vi har noget egentligt valg".

Du går hen til trappen og kigger ned. Der lugter mærkeligt dernedefra, men der er ikke noget at gøre. "Nu er vi taget herop, og jeg vil se, hvad der er dernede. Men jeg har ikke meget lyst, til at gå derned alene."

Da først Julia havde fundet den hemmelige trappe, kunne I ikke tage hjem. Du kunne i hvert fald ikke tage hjem, før du havde set, hvad der var for enden af trappen – og det virkede ikke som om, at nogle af de andre havde det anderledes.

Det undrede dig. Som del af din lederkarriere, har du været gennem et væld af personlighedstests og ledelsesudviklingskurser, der alle havde fællesnævneren, at jo bedre du kender dig selv, desto bedre kan du lede. Du kender dig selv ret godt. Du ved udmærket, hvorfor du ikke fik gjort noget ved dit mavesår. Hvorfor, du ikke bare går i seng med Alexander, selv om du egentlig føler dig tiltrukket. Men ... men denne gang, ved du ikke, hvorfor du ikke kunne trække dig tilbage.

Det var ikke fordi, at du var småfuld. Du var draget. Der var noget berusende over, at der for en gangs skyld var noget, som du ikke kunne styre. Næsten som noget der styrede dig ... og uden, at du gik i panik over.

I fandt en hemmelig kirke. I fandt fem døde mennesker. Døde for lang tid siden. Døde mennesker i kutter. Med støv. Spindelvæv.

Det var så meget mere end kirke, end det rum I lige var kommet fra. Som om, at den kraft, der er i kirken egentlig stammer fra dette rum. På trods af de døde mennesker. De ødelagte gudebilleder. Det smadrede bord. Mennesket på alteret med en voldsom kniv i maven. Ikke i brystet, men i den indsunkne mave. Stadigt nærmest obskønt strittende.

Og igen. Hvorfor ikke skribe. Hvorfor tage det roligt. I var ikke i chok, for I var ikke chokerede. Du som engang havde set et biluheld, og havde vendt dig om og løbet, uden overhovedet at skænke det en tanke, hvorvidt du kunne hjælpe eller være vidne. Og nu. Nu kunne du betragte Henry undersøge et lig, som var det en patient han undersøgte.

Henry viste Charles noget ved liget. Du stod og kiggede på dele af en ødelagt statue. Julia havde samlet noget op, som lignede en ... et overdrevent kønslem ... og du vidste, at Julia godt kunne tænke på det som en pik, og det irriterede dig. Ud af øjenkrogen. Henry hvisker noget til Charles. De kigger på ligets arm. Charles kigger på dig. Hans øjne er helt sorte. Han når lige at vise dig jeres fars ur, da Alexander finder den næste hemmelige dør.

Det andet rum er ikke skændet. Det er som at træde ind i et gravkammer, hvor der ikke har været i tusinde år. Selv om det ikke er noget gravkammer og det sandsynligvis kun er 25 år siden, at nogen har været siden sidst. Senere fortæller Henry dig, at han følte sig som Randolph Carter foran den ægyptiske grav. Du forstod ham godt, selv om du også smilte af ham.

Din far lå hernede. Du vidste jo godt, at han var død. Og havde du egentlig troet, at han var blevet bortført af IRA. En skæbne i denne kirke virkede næsten bedre. På trods af alle sine spor efter vold, var her næsten fredfyldt.

Så mange gamle bøger. Håndskrevne, læderindbundne bøger. Bøger med foruroligende tegninger. Skriftruller på rad og række. Smukt udført. Perfekte til at hænge op i en smart New Yorker lejlighed. Et fund for enhver eksklusiv antik forretning. Et fund for enhver søgende sjæl.

I havde fundet resterne af et hemmeligt selskab. Dræbt. Dødt. Men I fandt også fortabte tekster, remedier til ritualer I ikke engang kunne drømme om eksistensen af.

I tog hjem. Lukkede den hemmelige dør under alteret efter jer, og tog hjem til godset.

SPØRGSMÅL

"Hvad gør vi nu?", spurgte Alexander, da I sad sammen ved bordet i riddersalen.

Det var rart at være tilbage. Du følte en ro, som du ikke havde følt længe.

"Vil I gå til politiet?", spurgte Henry.

Du så over på Charles. Han rystede på hovedet.

"Ikke for min skyld. Jeg har ærligt talt ikke meget lyst til at få udråbt i alle medier i England, at min far blev dræbt i et okkult opgør for 25 år siden under højst mystiske omstændigheder". Han kiggede spørgende over på dig, men han var ikke i tvivl. Han vidste, at du havde det ligesom ham.

Donna nikkede. "Vi vidste jo godt, at han var død", sagde du.

"Men hvad gør vi så nu?", spurgte Alexander igen.

"Jeg vil gerne kigge nærmere på de ting, vi har fundet", sagde Henry. Han så rundt på jer andre.

Charles rejste sig og satte et par karaffer portvin på bordet, og Henry skænkede sig et glas. Han løste sin butterfly med en enkel bevægelse, og du kom til at smile, men dækkede det med hånden, så Alexander ikke så det.

"Det samme her", sagde Julia.

"Så skal vi nok holde vores mund", sagde Alexander.

"Hvis der er nogen andre, der hører om det, så fjerner enten myndighederne eller gravrøvere det hele".

"Det er ikke en grav", sagde Julia.

"På en måde er det", sagde Alexander og kiggede over på dig. Du værdsatte hans omtanke, men fandt den også en smule omklamrende.

Julia nikkede og smilede forsigtigt til dig. Du sendte hende et par himmelvendte øjne, og Julia fniste, som da I var teenagere.

"Jeg foreslår, at vi tager derop igen i morgen nat, hvor vi er bedre forberedt og ikke er klædt på til fest", sagde Charles. "Så må vi derefter bestemme, hvad vi vil gøre med fundet".

OKKULTISME

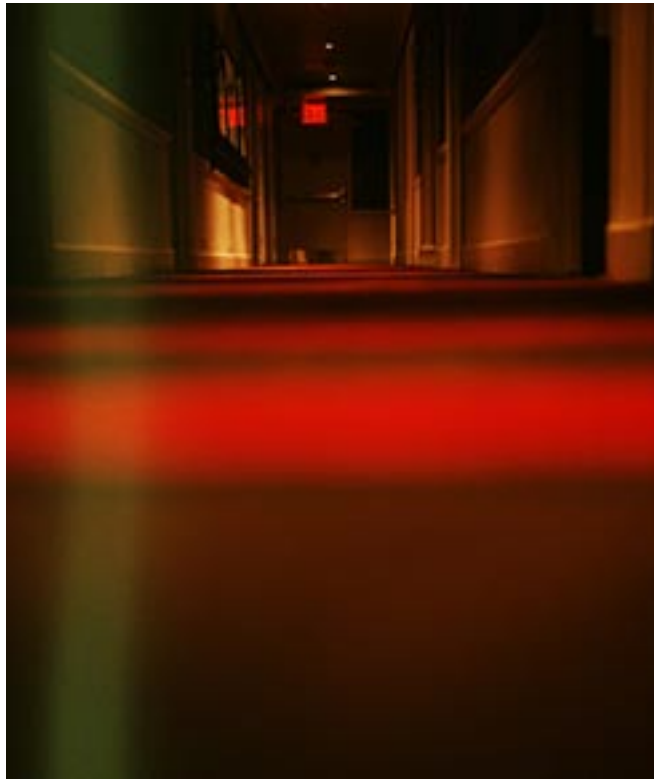
Det var som om, at der uden, at I havde aftalt noget, var indgået en slags pagt. I var aldrig i tvivl om, at jeres fund, var noget helt særligt. Ikke kun i og med, at det var 25 år siden, at der sidst havde været nogen i krypten. Men de værker – bøger, skriftruller, pergamenter – I fandt i Den Tredje Kirke, var uden tvivl uerstattelige. De var gamle. Bare en overfladisk undersøgelse viste, at der var fire bøger, der var fra det første årtusindeskifte.

Der var selvfølgelig spørgsmål ud over den første fascination. Hvad var der hændt din far og de fire andre kutteklædte mennesker? Hvad havde de tilbudt i den skjulte kirke? Hvor gammel var kirken i kælderen egentlig? Var den ældre, end den smuldrende middelalderkirke, der stod over den?

Egentlig havde du følt dig langt fra dine fire venner. De levede lidt deres liv, og du levede dit. Du var tilbage på lånt tid. Der ventede dig et hidsigt og spændende liv i New York, som du holdt ferie fra. Men pludselig blev jeres sammenhold stærkere. Pludselig, betød det noget, hvad Henry syntes om dig ... hvordan han så på dig. Som om der var kommet perspektiver i at blive. Som om, det ikke mere handlede om at blive rask. Om ikke at dø. Som om det handlede om at leve.

Hvad havde fået de fem mennesker til at tage røde kutter på, gå ned i en underjordisk kirke og ... ja. Og hvad. Hvad gjorde de. Og hvorfor var der nogen, som ikke kunne håndtere, hvad de havde gjort. Skyld og straf. En basal motivation, som fulgte direkte i kølvandet på de første fremspring af noget, der mindede om en civilisation. For at noget samfund kunne opstå, måtte der være regler. De der ikke fulgte reglerne blev straffet. Hvad var det for regler, som disse mennesker ikke havde fulgt.

Henry og Charles var begyndt at studere. At læse i bøger. Julia læste også lidt i bøger, men det var kun, når de kunne give svar på, hvad det var for artefakter, I havde fundet i det hemmelige rum i den hemmelige kælder.

SPØRGSMÅL

Hvad læser du?”, spurgte du Henry. Du kiggede ham over skulderen og så en tegning af en nøgen kvinde, der blev omklamret af noget, som lignede sort tåge. Tegningen var ganske smukt udført, men også grov i sin streg. Det så ud som om tågen trængte op i kvinden.

”Væsener”, svarede Henry. ”Væsener som i følge en gal munk fra 1500 kunne trænge ud af ethvert menneske og begå overgreb. Øjensynlig mest overgreb på kvinder”, sagde Henry og sukkede. Han lukkede bogen.

Rummet er så stort, at I uværgerligt taler lavt. Engang var dette en festsal for de adelige. Nu er det en slags arbejdsværelse. De store gulvsten er de samme. Malerierne på væggene er mange hundrede år gamle. Bordet er bestilt af din tip-oldefar hos en snedker i Brighton. Han døde, før det nåede frem. Det tog seks år at fremstille bordet med 24 stole. Nu er det arbejdsbord.

”Jeg tror, at min unge ven, der skriver om disse væsener, taler om sine egne lystige tanker, der er så chokerende for ham selv, at han bliver nødt til at skabe dem om til nogle onde væsener, der kommer ud af ham. Og hvis de kommer ud af ham, så kommer de ud af andre, og når de kommer ud, så går de rundt og skænder kvinder på det frygteligste. Hvilket han har brugt en del energi på at illustrere”.

”Hvorfor læser du det?”, spørger du vel vidende, at det ikke er pænt at spørge om den slags.

Henry vender sig om. ”Fordi han har fat i noget. Fordi de lyster vi får, når vi er tæt på nogen, som vi begærer, er så stærke, at de kan manifestere sig ... som en del forskellige lærde indenfor magien og det okkulte er inde

på. Munken her er bare ikke bevidst om, hvilke kræfter han har med at gøre”.

”Skal det være nogen, som vi begærer?”

Henry smiler.

Du nikker. ”Jeg har været nede i byen. Min far havde en affære”, siger du, selv om du egentlig havde tænkt dig ikke at sige noget om det.

Henry siger ikke noget, men kigger på dig. Du har lyst til at sige noget mere, men har ikke noget at sige.

”Vær forsigtig. Der er nogen, der ikke kan lide, at vi roder i det her”, siger.

”De ved ikke, at vi roder i det. Jeg er forsigtig. Jeg kan være ganske manipulerende, når jeg ønsker det”, siger du.

”Du vil gerne vide, hvem der slog din far ihjel”, spørger han samtidig med at døren går op. Julia kommer ind. Hun bærer på en kiste, som hun stiller på det store bord.

Du ser på hende, og hun ser på dig. Du mærker, at Henry ser på jer begge.

”Jeg ved ikke ... nej. Jeg tror, at jeg er ligeglad. Men jeg vil gerne vide, hvorfor der var nogen, der slog min far ihjel. Og de fire andre. Hvad havde de gjort, siden at der ikke var nogen vej tilbage. Havde de begået forbrydelser mod andre mennesker eller mod gud?”

Julia gik hen til jer

”For nogen mennesker, er der ikke nogen forskel”, sagde hun og lagde sine arme om dig.

Du lukkede øjnene, lagde dit hoved ned på hendes skulder og slappede af.

Du stillede spørgsmål. Ville finde ud af, hvad der kunne få nogen til at gøre sådan mod fem mennesker i røde kutter. Det var på nogle måder et komplekst spørgsmål, for du blev hurtigt klar over, at du ikke var ude efter placere skyld. I din søgen efter at finde ud af, hvorfor nogen havde stoppet jeres hemmelige selskab, var du faktisk ude efter at lære mere om selskabet, og hvad de kunne have gjort, der kunne medføre en så endelig straf.

Du glemte i perioder, at du var syg, men din krop mindede dig om det. Hvis Henry ikke gjorde det først. Du fik et brev fra dit firma. De skrev til dig, at du var blevet afskediget, men at hvis du blev rask, ville de gerne ansætte dig igen. Du var ligeglad. Du manglede ikke penge. Og du manglede ikke dem. Du havde et nyt firma nu. Et lille firma. Et nyt liv.

Dit liv i Stratford havde i lang tid været tidsfordriv, men pludselig mærkede du igen den energi, som du huskede fra de gode perioder som aktiv i erhvervslivet. Du følte en magt. Den samme følelse af magt, du havde følt første gang, at du skrev under på en kontrakt, der ville medføre at tusinder af menneskers liv ville forandre sig. Denne gang, var det bare stærkere. Hvis du bare havde magt over din egen skrøbelige krop. Magt over, at den ikke skulle blive syg. Magt over, at den ikke skulle blive tændt, når den så på Henry.

Ritualet

Spilstart

I står samlet i tempelgrotten under kirken. I røde kutter. I kan mærke, at der er noget i rummet. Det kommer fra den sorte brønd. Tempelsøen. Selv om den kun er et par meter i diameter, virker dens sorte overflade næsten uendelig. Som et spejl, der genspejler en anden virkelighed. Som et spejl ind i verden, som intet menneske kan gøre sig forhåbning om at forstå.

Charles fandt beskrivelsen af et ritual. Det beskrev hvordan, kulten indlemmede nye tilbedere. Han foreslog, at I gennemførte de tre ritualer. Ikke i spøg. Ikke med et grin, som om han halvt forventede, at I alle ville slå det hen som topmålet af galskab, at gennemføre okkulte ritualer til en glemt guddom hvis tilbedelse har ført til jeres slægtninges død.

I står samlet parate til at gennemføre det første ritual. Jeres hjerter banker som aldrig før. Men ikke af angst. I bærer de røde, tunge kutter, som I fandt i templet.

Julia strør helligt salt på det rå gulv. Med en kost fejrer hun saltet ned i det sorte vand i brønden. Der går et øjeblik, så klares vandet en smule, hvorefter det falder et par centimeter. Noget stiger op af det, men det er kun en skygge.

I stopper ikke. I disse minutter kan intet forstyrre. Verden ovenover er væk.

Du hæver stemmen og siger: "Vi kalder Gavebringeren. Hør vores kalden, Du Der Bringer Gaver ... "

DONNA STRATFORD

Donna er 35 år gammel. Som 27-årig blev hun ansat i en multinational finansvirksomhed i London. Tre år senere, blev hun vice direktør i New York, og i en alder af 34 år, var hun lige ved at dø af et blødende mavesår. Donna havde godt vist, at der var noget galt med hende. Hun havde det forfærdeligt, men hendes viljestyrke og modvilje mod at være svag, fik hende til at skjule det. Lige indtil det næsten dræbte hende.

Donna er utrolig pligtopfyldende og ansvarlig. Når hun har sagt, at hun vil gøre noget, så gør hun det. Hun kan samtidig godt være en lille smule tilbøjelig til at forvente det samme fra sine medmennesker, og bliver skuffet, når hun opdager, at de ikke holder deres aftaler. Hvilket har givet hende en snert af kynisme.

Det har været utroligt svært for hende, at stole på andre end hende selv. Donna ville ikke bryde sig om, at skulle falde bagover

og stole på, at vedkommende bag hende greb hende. Hun kan ikke give slip, og stole på, at det nok skal gå, eller at andre nok tager sig af det. Det har også gjort, at hun stadig er syg. Hendes mavesår bløder stadig.

Mødet med kulten. Mødet med det overnaturlige har ført hende i en ny retning. En retning, hvor det ikke er et menneske, som hun skal overgive sig til, men derimod noget helt andet. Donna har ellers ikke været religiøs, men hun opfatter

kulten, som noget helt særligt. Donna bruger Det Hemmelige Selskab som en slags terapi, men gør det også i håbet om, at hun kan få magt. Der er en kamp i Donna. På den ene side, ønsker hun at blive en person, der ikke behøver at have magt over alting og sig selv. På den anden side, så ville det også være fantastisk, rent faktisk at have magt over alting og sig selv. Donna brød sammen, da det gik op for hende, at hun ikke kunne styre alting.

CHARLES STRATFORD

35-årig godsejer. Din bror. Din på sin helt egen ansvarlige over sit eget liv – bror. Din udadtil ødeland af en bror, som så mange vurderer på hans fine tøjstil og ofte affekterede tale. England har fostret en overklasse. Det er ikke Charles' skyld, at han gør, som det forventes af ham. Han gør det bedre, end du ville gøre. Du holder meget af ham, men forstår ham ikke.

JULIA MORTON

34-årig forfatter. Flyvske og kreative Julia. Smukke, blonde Julia. Hun var den uansvarlige. Du var den fornuftige ... men hun vidste, at du kunne lokkes, og har aldrig nogensinde kaldt dig kedelig. Men hvorfor hun går i seng med din bror, forstår du ikke. Det er da ikke for pengenes skyld?

HENRY PIERCE

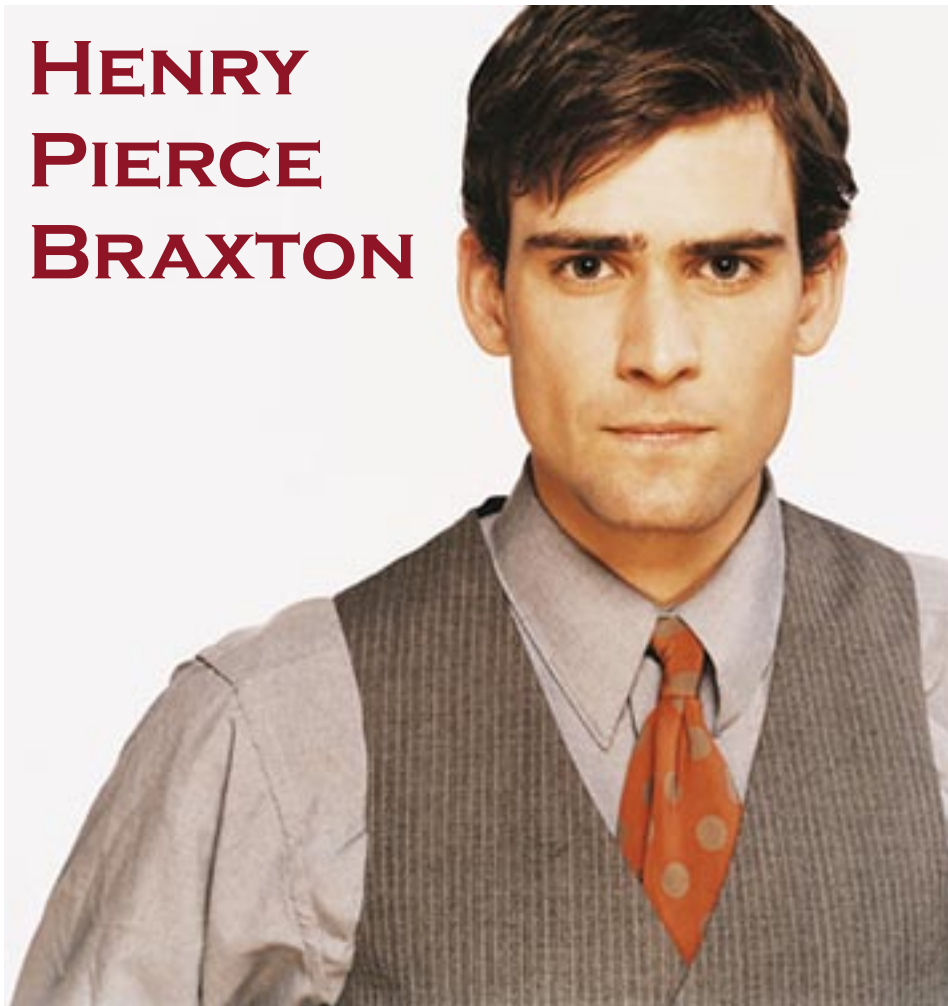
35-årig læge. Kløge og lidt mystiske Henry. Hvad gemmer der så under det stilfærdige smil. Du havde en kort affære med ham i jeres ungdom, men du fik ingen svar dengang. Kun et smil. Du er lidt jaloux over den fortrolighed, han har med Julia.

ALEXANDER SMITH-COLLINS

34-årig advokat. Alexander har også boet i NY i en tid, hvor han arbejdede som advokat. I så en del til hinanden, og blev venner. Men Alex ville tage det videre, men du tænder simpelthen ikke på ham. Han er slet ikke farlig nok. Han spørger for pænt, i stedet for bare at tage, hvad han vil have. Han skulle være lidt mere mand.

HENRY PIERCE BRAXTON

JULIA

Det handler om mennesker", siger Julia og ser på dig.

Du overvejer hvorfor, du aldrig nogensinde har forsøgt at kysse hende, men det er ikke Julias skyld. Det tænker du, om de fleste af dine veninder. Med en øvet professionalisme, lader du være med at kigge på hendes bryster, hvilket tvinger dig til at se hende i øjnene. Det er en fælde. Du kan ikke være overfladisk og løgnagtig, når du ser nogen i øjnene. Og slet ikke Julia.

"Jeg er ligeglad. Jeg er ligeglad med de mennesker", siger du.

Julia tager sin hvide skjorte på. Du noterer på en blok, og kommer alligevel til at se på hendes bryst. Funderer nærmest banalt over, at det først er spændende, når du skal stjæle dig til et kig.

"Helt ærligt Henry. Det er dine patienter. Du kan da ikke bare være ligeglad med dem?", spørger Julia og lyder næsten retorisk. Du smiler ned i blokken og skriver videre.

"Er det også ligeglad med Frederick?", spørger hun og din pen stopper. Et eller andet sted har du lyst til at anklage hende for at slå under bælttestedet, men det er bare en refleks. Som når man slår ud efter et myg, der stikker.

Du kigger ned på papiret. "Nej, jeg er ikke ligeglad med Frederick, men hvad kan jeg gøre? Hans mor vil ikke sende ham til London til en specialist ... og ... jeg kan sgu' godt forstå hende. Han har nogle måneder, måske et halvt år, før ...".

"Hvor ofte kommer han til tjek?"

Du sukker. "To gange om ugen. Jeg hader, at der ikke er noget, jeg kan gøre".

"Var der noget", spørger hun og kigger dig over skulderen.

Du kigger op. "Nej Julia. Der var ikke noget".

Hun ser kun en smule lettet ud.

"Jeg er heller ikke ligeglad med dem. Men jeg bekymrer mig ikke om dem. Jeg mener ... hvis det viste sig, at fru Barnslow fik en alvorlig hjertelidelse, ville jeg hjælpe hende, så godt jeg kunne. Men ... det er noget andet med Frederick. Han er kun en dreng, men ...", du tøver.

"Men?", spørger Julia. Hun ryster sit lange, lyse hår på plads.

Du svarer ikke. Julia kigger på dig. "Men du er faktisk ligeglad", siger hun og denne gang lyder hun konstaterende.

"Ville du bruge ritualerne? Hvis altså de kunne noget?", spørger hun.

Du smiler kort. "Måske. På børnene. Ikke på voksne. Er jeg et foragteligt menneske?", spørger du, og selv om Julia smiler, smiler du ikke tilbage.

"Nej Henry. Du er bare ikke nogen særligt god læge for alle andre end dine nærmeste venner. Drop medicinen og skriv, hvis det stadig er det, som du har lyst til".

"Hmm ... pengene", mumler du, nikker og kigger ud af vinduet på torvet på de små boder, hvor bønderne, slagterne, fåreavlerne, bryggerne og alle de andre handlende sælger deres varer.

"Vi ses i aften", siger du, da du hører Julia gå ud af din konsultation. Du åbner den øverste skuffe i skrivebordet og tager den lange, kurvede kniv frem. Lader hånden glide hen over de sære indgravninger.

"Hr. Langford er klar", lyder en kvindestemme i højtaleren.

"Send ham ind om fem minutter", svarer du uden at bevæge dig. Lader fingrene glide henover tegnet igen og igen, indtil du næsten mister følelsen i fingerspidsen, stirrer på Jarwicks mund der råber igen og igen, der igen og igen råber om frisk kød, frisk mørt kød, frisk rødt, mørt, bligt kød ...

Charles havde inviteret til den store genforeningsmiddag på godset. God mad i riddersalen. Champagne. Aftenkjoler og smoking. I begyndte at tale om jeres barndom. Om jeres drømme og om I havde troet, at I alle skulle vende tilbage til Stratford engang. Så havde Donna spurgt jer, om I kunne huske det, som skete oppe ved den forladte kirke. Charles var blevet bleg. I andre kunne ikke rigtig huske noget. Alexander mente, at det var et sted, hvor I gik op opdagelse som børn. Julia var sikker på, at hun aldrig havde været med deroppe. Donna sagde, at hun havde haft mareridt om stedet. Du sagde ikke noget, men faktisk havde du også haft sære drømme om kirken et par gange. Hun nævnte, at hun for en tid siden, havde været meget stresset, og havde haft svært ved at sove. Hun fik noget kraftigt sovemedicin, og de fik hende til at drømme. Om kirken. Om krypten under kirken. Om en nat, hvor I havde gået på opdagelse.

Donnas snak havde ødelagt en del af stemningen. Det var tydeligt, at Charles kunne huske noget eller vidste noget, men han sagde intet. Til sidst havde du foreslået, at I tog derop igen, for at se, hvad det var for noget, og om I kunne huske, hvad Donna talte om. I var fulde, og var kørt derop i din store Land Rover.

KIRKEN OG TEMPLET

"Hvor er her mørkt", siger Julia, da du slukker lyset på bilen og stiger ud på grusvejen. Der bliver stille, da du dræber den rumlende V8. Aftenluften er skarp og fyldt med dufte. Duggen på græsset vinder dog nemt over de andre. Du kigger dig om i det mørke landskab, der omgiver kirken. Der er ikke et hus eller lys i syne. Salisburys græsklædte bakker strækker sig vidt. Kirkens grå vægge står tydeligt frem mod nattehimmelen.

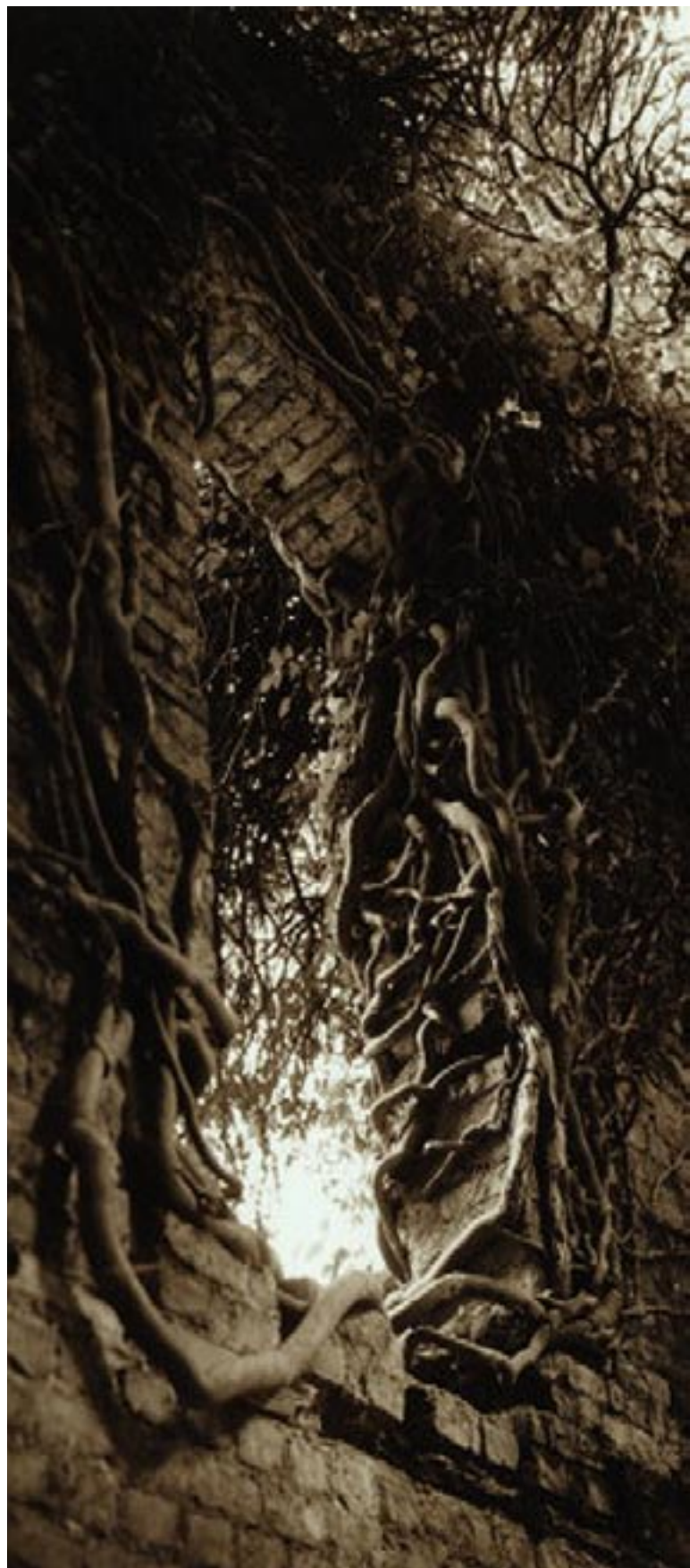
"Hvor det ligner sig selv", siger Alexander.

Du ved, at kirken er over 600 år gammel. Den er ikke blevet brugt i over 100 år, og har fået lov til at forfalde siden slutningen af 1800-tallet. Forfaldet er den, men ikke styrtet sammen. Tømt for bænke og religiøse symboler og vel egentlig ikke mere end et hus. Alligevel vil der altid være noget mystisk over forladte kirker. Som om, der er noget forkert ved at forlade et Guds hus. Betyder det, at det ikke mere er et Guds hus, når vi holder op med at bruge det? Er jorden ikke hellig mere? Er de døde på kirkegården blevet gravet op? Og hvorfor holder man op med at bruge en kirke?

Du undrer dig ikke over dine tanker. Det var også mystikken, der fik jer herop, da I var børn, selv om det ligger et pænt stykke fra byen.

Du rækker ind og tager en lommelygte fra handskerummet og kaster den over til Julia. Hun griber den. Du tager selv en mindre MagLite, du altid har i lommen på din oilskindsjakke.

Charles er den sidste, der stiger ud af bilen. "Er I sikre

på det her?”, spørger han.

“Sikre? Hvad mener du?”, spørger du tilbage.

“Har vi lyst til at se det sted igen”, svarer Donna og skutter sig. Alexander lægger mærke til det, og lægger mærke til, at du lægger mærke til det.

“Selvfølgelig har vi lyst til at se det sted igen”, siger du, men kigger alligevel lidt ængsteligt tilbage på bilen, da du går over mod kirken. I plejede at skræmme hinanden med historier om varulve ude på heden, og du kan godt huske historierne om folk der forsvandt om natten ude på heden. Jægere, man aldrig hørte fra igen. Børn, som løb hjemmefra i retning af heden.

“Jamen, hvis det kan give Donna ro, så lad os da besøge kirken, så vi kan se, at der ikke er noget mystisk der”, siger Alexander og slår følge med dig. Julia tænder lygten bag jer, og den kraftige lommelygte lyser næsten hele kirken op. Døren er for længst væk.

“Jeg kan godt huske, at vi var her”, siger Julia, da hun træder gennem døråbningen. “Det er langt væk. Det er som svage billeder der dukker frem. Men det er uklart som drømme, man pludseligt husker ... og som man ikke ved, om man drømte i nat eller for 20 år siden”, siger hun.

“Svaret på hvad”, hører du Donna sige lavt, da hun går ind gennem stenportalen. Du kigger spørgende på hende, hun skal lige til at sige noget, men Charles kommer hende i forkøbet.

“Vi så et ritual”, siger Charles, og du vender dig om så pludseligt, at du blænder ham med lygten. Han skærmer sig med hånden, og du peger den væk fra ham. Ordet ritual bragte et billede frem, at nogle kutteklædte men-

nesker ... oppe ved alteret. Du kan næsten høre dem.

“Åh gud”, mumler du. “Hvordan ... hvordan, havde jeg glemt det?”

“Du havde ikke glemt det”, svarer Charles. “Du havde fortrængt det. Vi fik at vide, at vi ikke måtte sige det til nogen. Jeg ... det var det samme år, som vores forældre døde”, siger Charles og kigger over på Donna. “Jeg gik til psykolog kort tid efter. Jeg fortalte ham det. Jeg tror, det er derfor, at jeg ikke har glemt det, som I har”.

Du kigger dig om i kirken. Julia lyser op på alteret.

Donna nikker. “Det er rigtigt. De havde røde kutter på, og de messede. Det lød gælisk”, siger hun.

“Kan du huske det?”, spørger Alexander med undren i stemmen.

Donna skal lige til at svare, men får så øje på, at Julia er gået op til alteret. Hun undviger nogle sten. Du undrer dig over, at her ikke ligger knuste ølflasker og andre rester efter fester. Billedet af den høje Julia, der går rundt i kirkeruinen iført en kort aftenkjole og en nydelig, kort pelsfrakke er så smukt, at du ønsker, at du havde et kamera.

“Julia pas på”, siger Donna.

“Jeg passer på”, siger Julia, men lyder næsten helt fraværende. Hun går målrettet mod alteret.

“Var det virkelig her, at de lavede ritualen?”, spørger Alexander Charles, men Charles ryster på hovedet.

“Jeg kan faktisk ikke huske nogle detaljer. Jeg kan bare huske, at jeg har fortalt det til min psykolog”, siger han.

Jeg kan huske siger Julia, lægger lygten på alteret og skubber på hjørnet, mens hun trykker en sten ned med foden. Alteret glider til side med en dyb skurrende lyd.

I kunne bare være taget hjem. I kunne have sagt til jer selv, at den del af fortiden skulle I ikke grave i. I kunne have været blev skræmt væk af den ubehagelige brændte lugt. Eller blot af tankerne om, hvad I måske ville finde. Men I var småberusede. Og selv om det var godt, at være sammen igen alle fem, så havde besøget i kirken været højdepunktet. At gå hjem ville være, som ikke at kysse en kvinde, som man udmærket ved, at man ikke bør kysse, men som gerne vil kysSES.

I fandt døde mennesker.

Mennesker, der var blevet mishandlet til døde. Fire mennesker i røde kutter. Fire næsten mumificerede lig. Der var en kirke under kirken. En kirke uden kristne symboler. En kirke med foruroligende og fremmede symboler. Smadrede statuer. En raseret kirke. En afbrændt kirke.

Nogle af ligene havde skudsår. Andre stiksår og snitsår.

I tog det overraskende roligt. Alexander gik på videre opdagelse i den skjulte kirke. I tændte endda stearinlys. Der var bøger, men de fleste var ødelagt. Der lå ting, som umiddelbart lignede noget fra en gyserfilm. Knive med mærkelige knivsblade og sære indgravninger. Bægre dækket af gammelt blod. Dyrekranier. Og sære, sære kranier, der lignede menneskekranier.

Det var Alexander, der fandt den hemmelige dør. Han fortalte senere, at det efter hans mening, var logisk, at et hemmeligt rum indeholdt flere hemmelige døre.

Da I gik ind i det næste rum, havde du en vag fornemmelse af, hvordan det måtte have været for Randolph Carter at træde ind i ægyptisk uberørt gravkammer. Den inderste kirke var et skatkammer af arkæologiske skatte. Det var efter, at have fundet dette rum, at I blev enige om, ikke at sige noget til nogen.

I havde fundet resterne af et hemmeligt selskab, og det skulle forblive hemmeligt. Det var jeres hemmelighed.

I tog hjem. Lukkede den hemmelige dør under alteret efter jer, og tog hjem til godset.

BESLUTNINGEN

"Hvad gør vi nu?", spurgte Alexander, da I sad sammen ved bordet i riddersalen igen. Det var mærkeligt at se tallerkener, glas og askebægre stå, som de havde stået, da I var taget af sted for mindre end to timer siden. Det føltes som havde I været væk flere uger. Charles havde givet hans husholderske weekenden fri, så I var alene i det enorme hus. Stemningen var ikke underligt trykket, og du tænkte især på Charles og Donna.

"Vil I gå til politiet?", spurgte du og de kiggede på hinanden.

Charles rystede på hovedet. "Ikke for min skyld. Jeg har ærligt talt ikke meget lyst til at få udråbt i alle medier i England, at min far blev dræbt i et okkult opgør for 25 år siden under højst mystiske omstændigheder".

Donna nikkede. "Vi vidste jo godt, at han var død", sagde hun.

"Men hvad gør vi så nu? ", spurgte Alexander igen.

"Jeg vil gerne kigge nærmere på de ting, vi har fundet", sagde du og så rundt på de andre. Charles havde sat et par flasker portvin på bordet, og du skænkede et glas, mens du løsnede din butterfly.

"Det samme her", sagde Julia.

"Så skal vi nok holde vores mund", sagde Alexander. "Hvis der er nogen andre, der hører om det, så fjerner enten myndighederne eller gravrøvere det hele".

"Det er ikke en grav", sagde Julia.

"På en måde er det", sagde Alexander og kiggede over på Donna.

Julia nikkede og smilede forsigtigt til Donna.

"Jeg foreslår, at vi tager derop igen i morgen nat, hvor vi er bedre forberedt og ikke er klædt på til fest", sagde Charles. "Så må vi derefter bestemme, hvad vi vil gøre med fundet".

SPØRGSMÅL

Efter at overraskelsen over jeres fund havde lagt sig, begyndte spørgsmålene at hobe sig op. Hvad var der sket? Hvad havde de fire mennesker lavet? Hvad havde de tilbudt i de skjulte, underjordiske kirker? Hvilke skumle ritualer havde de udført og hvorfor? Det var dig og Julia, der først kom på, at svarene på mange af jeres spørgsmål lå lige foran jer. I den urørte kirke, var der mange bøger, skriftruller og samlinger af pergament. Nogle var på engelsk. Andre på latin. Græsk. Tysk. Sprog du ikke kendte.

Den første nat i kirken bragte jer ikke mange svar på jeres spørgsmål. Den bragte i stedet en mandag, som pludselig bragte dig tilbage til en hverdag med patienter, aftaler, indkøb og en dagligdag som pludselig var svær at forholde sig til, fordi der ventede dig et mysterie i en forladt kirke.

I fortsatte. Jeres sammenhold blev pludseligt stærkere. Som det havde været, da I var børn og unge. Dengang var der ikke noget underligt i at se hinanden hver aften. Sådan blev det igen.

Du tog bøger med jer hjem for at studere. I ryddede op i det første kirkerum. Lod ligene ligge af frygt for, at de skulle blive fundet. Lagde klæder over dem.

DET OKKULTE

Talrige bøger ligger spredt ud på det enorme, blanke palisander mødebord. Det startede med, at du tog en enkelt bog med hjem og studerede de latinske skrifter. Bogen var fra 1470. Den var skrevet af en munk i et fransk kloster, og handlede om effekterne af satans indflydelse. Bogstaverne var svære at tyde. Den var håndskrevet, hvilket ikke var så underligt, siden Gutenberg først havde opfundet trykpressen 20 år tidligere. Håndskriften var svær at læse, men det var faktisk en fordel, at den var skrevet på latin. Du havde tidligere prøvet at læse tekster på engelsk fra den tidlige middelalder, og det var faktisk både svært at tyde og oversætte.

Du flyttede din research op til Charles efter at have sidet derhjemme i et par uger med bøgerne. Når I mødtes, kunne du forstå på det, at flere af de andre ofte besøgte Charles, og det var hyggeligere at sidde flere sammen. Og så var Julia der jo også.

Bøgerne bliver oplyst af skarpe solstriber. Det store mødelokale vender ud mod parken med østvendte ruder. Morgensolen er ubønhørlig og støvet fra bøgerne skaber lange striber. Du lægger munkens tanker om satans magt over i bunken af bøger, som ikke har nogen videre interesse.

Døren går op med en knirken.

"Vil du have kaffe?", spørger Julia. Hun har et krus i hånden. Hun har en lang, mørk kjole på.

Du nikker og hun stiller den på bordet. Du tager brillerne af.

"Du har da ikke været her hele natten?", spørger hun overrasket.

"Nej. Jeg kom tidligt i morges. Jeg har fundet et par bøger, som jeg tror, handler mere specifikt om vores selskab. Jeg er ikke helt sikker, men det virker meget tættere på nogle af de ting, vi har fundet i kirken", siger du og peger på to læderindbudne bøger.

Julia nikker og rører dig forsigtigt på ryggen.

"Jeg talte med en okkultist i går. En forfatter og bibliotekar i London. Jeg legede journalist fra Times". Du går lidt i stå. Tænker.

"Jeg kunne rigtig godt tænke mig at vide, om al den okkulte viden, der er samlet i de her bøger er gået tabt, eller om den bare er hemmelig i dag. Jeg mener ... den her mand, skulle være ekspert, og enten lod han som ingenting og spillede dum, men der var mange af de navne på guddomme som jeg nævnte, han overhovedet ikke reagerede på. Hele magiske principper, som han tydeligvis troede, var noget som jeg havde fra en fantasyroman".

"Vi er heldige", siger Julia.

Du kigger spørgende på hende med et smil.

"Vi er heldige, at have fået adgang til alt dette", siger hun.

Du søgte i de okkulte værker. Lærte om magiske teorier, okkulte tanker og væsener. Det var næsten som at dykke ned i medicinen. Som første gang, du åbnede en menneskekrop og gik på opdagelse i organer, vener, fedtvæv og blod. En skjult verden af viden, som det var forholdsvis få at kende til. Med medicinen var der en klar grund til at skære i de døde. Du skulle lære at helbrede de levende. Der var en undskyldning.

Det er der ikke nu. Dykker ned i en viden, som du ikke ved, hvor vil føre dig hen.

Du begyndte at leve om natten. Havde du haft svært ved at holde fokus på dine patienter før, blev det ikke bedre nu. Din ligegyldighed overfor dem, gav dig dårlig samvittighed, og du begyndte at sove om natten, men så begyndte du at kede dig, og endte så alligevel med at sidde op en helt nat og studere. Det gik op og ned. Du tog dig sammen, når det var børn og unge mennesker. Du gav de gamle koner en sludder for en sladder. Det var næsten som om, at de elskede den lettere ligeglade, men høflige og snakkesalige, læge endnu mere. Ikke mere løftede pegefingre og påbud. Smertestillende medicin. Nervemedicin.

Du begyndte at leve med de andre. Julia havde kastet sig over de mærkelige remedier til magi og ritualer, som I havde fundet. Nogle var åbenlyse så som knive, men andre være sære og fremmede. Donna forsøgte forsigtigt at finde ud af, hvad der egentlig var sket for 25 år siden. Alexander prøvede at forstå, hvad disse selskaber – kulturer – egentlig gik ud og du havde ofte selskab af Charles, som læste i bøger sammen med dig. Han studerede ritualerne, da flere af de bøger var skrevet på engelsk, som han forstod.

OM HENRY PIERCE

Henry Pierce er en læge på 35 år. Han bor i byen Stratford, hvor han også er vokset op, sammen med sine fire venner. Henry har aldrig brændt for lægegerningen – ja, man kan næsten sige, at Henry aldrig rigtig har brændt for noget, og det er et af problemerne i hans liv. Hans manglende engagement betød, at han for fire år siden, blev fyret fra et hospital i Brighton, hvorefter han vendte hjem til Stratford, hvor hans ven Charles trak i nogle tråde og sørge-

de for, at han overtog den lokale praksis.

Henry blev oprindeligt læge, fordi han ville redde liv. Da han opdagede, at det ikke altid var muligt, trakt han sig følelsesmæssigt væk fra sine klienter, for ikke selv at blive såret, når de en gang imellem døde. Det gør stadig utroligt ondt på Henry, når han har dødsyge patienter, især hvis de er unge eller børn. Han ville så gerne redde liv, men når han ikke kan det, hvorfor så egentlig prøve.

Ritualet

Spilstart

I står samlet i tempelgrotten under kirken. I røde kutter. I kan mærke, at der er noget i rummet. Det kommer fra den sorte brønd. Tempelsøen. Selv om den kun er et par meter i diameter, virker dens sorte overflade næsten uendelig. Som et spejl, der genspejler en anden virkelighed. Som et spejl ind i verden, som intet menneske kan gøre sig forhåbning om at forstå.

Charles fandt beskrivelsen af et ritual. Det beskrev hvordan, kulten indlemmede nye tilbedere. Han foreslog, at I gennemførte de tre ritualer. Ikke i spøg. Ikke med et grin, som om han halvt forventede, at I alle ville slå det hen som topmålet af galskab, at gennemføre okkulte ritualer til en glemt guddom hvis tilbedelse har ført til jeres slægtninges død.

I står samlet parate til at gennemføre det første ritual. Jeres hjerter banker som aldrig før. Men ikke af angst. I bærer de røde, tunge kutter, som I fandt i templet.

Julia strør helligt salt på det rå gulv. Med en kost fejrer hun saltet ned i det sorte vand i brønden. Der går et øjeblik, så klares vandet en smule, hvorefter det falder et par centimeter. Noget stiger op af det, men det er kun en skygge.

I stopper ikke. I disse minutter kan intet forstyrre. Verden ovenover er væk.

Du hæver stemmen og siger: "Vi kalder Gavebringeren.

Henry er tiltrukket af Det Hemmelige Selskab, fordi det er noget helt nyt for ham. Han er et eller andet sted bange for, at det bare er en slags galskab, som han og hans fire venner lige interesserer sig for i nogle måneder, hvorefter de vender tilbage til deres almindelige liv. Han er også usikker på, om det er ham, som synes, at det er mest interessant, og som vil stå tilbage, når de andre vender tilbage til deres job og flytter fra Stratford.

Hans forhold til det okkulte har hidtil været ikke-eksisterende. Det er ikke noget, han har taget stilling til, men Henry er en utrolig åben person. Han er impulsiv, og holder af at træffe hurtige beslutninger og straks begynde at føre dem ud i livet. Fra sin tid som studerende, har han lært at tage sig tid til at læse bøger, hvilket betyder, at det især er Henry, som har studeret de okkulte værker. Det hjælper også, at han kan latin og græsk.

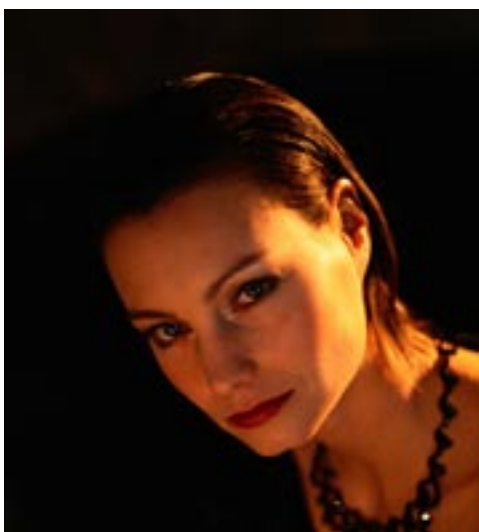

CHARLES STRATFORD

35-årig godsejer. Charles hjalp dig med at overtage en lokal lægepraksis, da du flyttede hjem til Stratford. Du kender ham godt nok til at vide, at han ikke er andet rig døgenigt, selv om han ikke har nogen uddannelse og ikke noget arbejde. Charles er bare overklasse af den slags, som man føler sig heldig over at kende.

DONNA STRATFORD

34-årig forretningskvinde. Du har altid haft en svaghed for smukke Donna. Så meget en svaghed, at du for mange år siden, forførte hende og havde en kort affære med hende, som I dog stoppede, da I rejste hver til sit. Hun trænger til at slappe lidt af. Hun kunne lære af sin bror, hvordan man lærer sig tilbage og slapper af.

JULIA MORTON

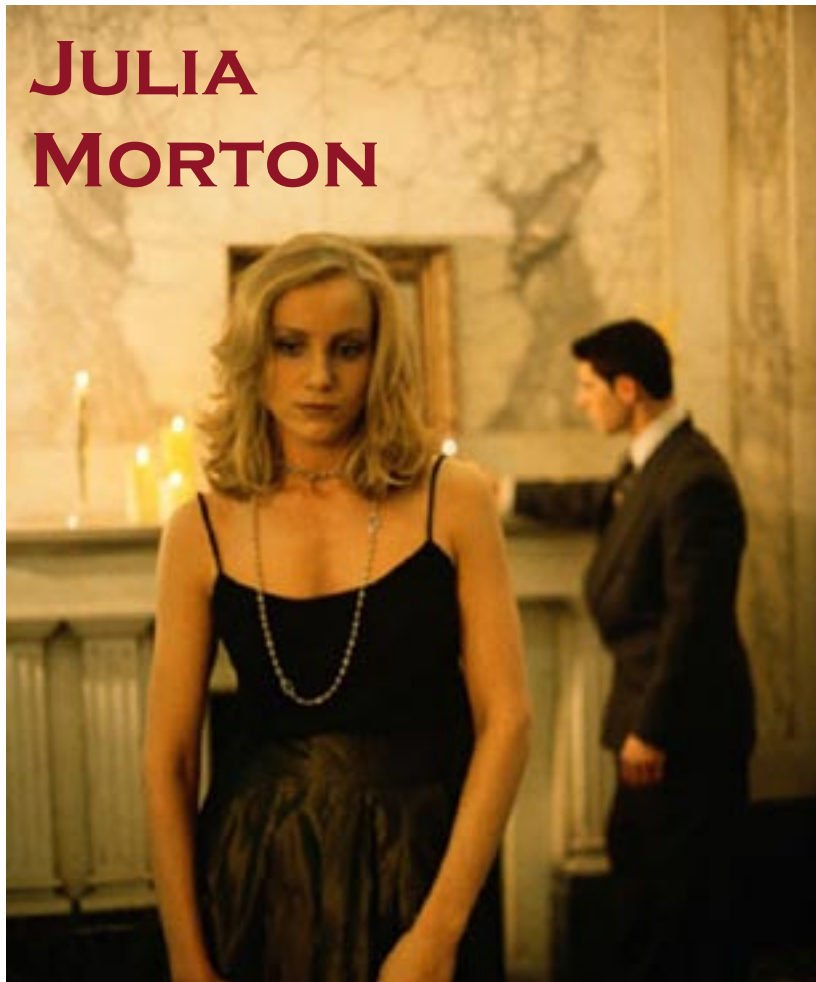
34-årig forfatter. Julia er så kreativ, at det ikke er sundt for hende. Hvis hun bare en gang mellem kunne lade være med at tænke så meget over alting. Julia er en selvpinerisk prinsesse. Som har det med at gå i seng med Charles, hvilket hun ikke blive mindre selvpinerisk af.

ALEXANDER SMITH-COLLINS

34-årig advokat. Alexander virker sgu' sommetider så indebrændt. På mange måder, holder du meget af Alexander, men der er et eller andet. Måske er det fordi, at han så åbenlyst bejler til Donna. Men det har han nu gjort i mange år.

JULIA MORTON

HENRY

"Jeg har ventet på dig i evigheder", siger du og strækker dig på en ganske bevidst og kælen måde.

"Aftalte vi ikke klokken tre?", spørger Henry og ser ikke engang det mindste skyldig ud. Han kigger ikke engang på sit ur.

"Jo, men jeg var her halv to", svarer du og kigger på den tomme kande kaffe, der står på bordet.

Henry sætter sig ned. Han kigger sig rundt på cafeen, hvor der fortrinsvis sidder unge mennesker og drikker kaffe og kakao. Han er klædt i en mørk, tynd sweater, der får ham til at ligne en arkitekt. Han smiler og gaber.

"Ja, det er jo ikke mit problem. Du får ikke skrevet?".

Det irriterer dig, at I altid enten kommer til at tale om dine problemer med at få skrevet, tegnet eller malet. Eller om Henrys forkvaklede forhold til sin gerning som læge. Men det irriterer dig kun, fordi du ved, at I begge kører i ring. Du elsker at køre i ring med Henry. Så du ryster på hovedet og løfter din bluse op over ansigtet og gemmer dig.

"Det gør ikke noget", siger Henry og du lader blusen glide så langt ned, at du kan se ham.

"Hvad mener du?", spørger du. Sådan plejer Henry ikke at sige.

"Du behøver ikke skrive. Jeg tror ... jeg tror, at det er meningen, at du skal glemme skriveriet og i stedet bare opleve i en tid", siger han. Han ser alvorlig nok ud, selv om han smiler. Du overvejer, hvorfor han aldrig har kysset dig.

"Jeg troede, at vi havde en aftale om, at vi skulle holde hinanden fast", siger du og ser mistænksomt på ham.

"Skal du have mere kaffe?", spørger han og peger på kanden på bordet.

Du ryster på hovedet.

"Kan vi så ikke gå. Jeg føler mig en smule anakronistisk i dette selskab".

Du nikker og I går ud af cafeen. Sommerlyset er blændende. Torvet ligger hen som den smukkeste engelske landsbyidyl, og selv om du har været tilbage i Stratford i et par år, kan det stadig overraske dig, at du bor her.

Henry lægger en hånd på ryggen og peger over mod kirken, og I går derover uden at sige noget. Et eller andet sted har Henry ret. Siden du forlod London og det sikre job som tekstforfatter, har du haft kronisk dårlig samvittighed over ikke at skrive. Selv da du på tre måneder skrev "Tidens Ritual" i et anfald af frigørelse fra dit tidligere liv som dynamisk storby menneske, havde du dårlig samvittighed, når du ikke skrev.

"Du har selv fortalt, at du har brugt skriveriet som terapi. Jeg tror ærligt talt ikke, at du har brug for den slags terapi lige nu. Måske har vi fundet en anden slags terapi", siger

han, da I træder ind i den gamle kirke.

I sætter jer ned på en bænk. Du tager Henry i hånden. Du ved ikke helt hvorfor, men du har brug for, at han holder om dig, men det ved du godt, at han ikke gør. Blandt andet fordi, at du stadig en gang i mellem går i seng med Charles, hvilket Henry ved.

"Jeg ved ikke, hvad jeg skal lave, hvis jeg ikke skriver", siger du og bliver overrasket over, hvor højt din stemme lyder i kirken. Du fortsætter lavere: "Jeg mener ... det er jo det, som jeg kan". Du tænker på din lejlighed i London. Overvejer hvor lang tid der gik, før nogen brød døren ned og tømte den for dine ejendele. På hvad de mon gjorde med den opvask, som du bare efterlod den eftermiddag, du besluttede dig for at tage hjem til Stratford. Din mest effektive flugt nogensinde.

"Kan du huske den der Depeche Mode sang. 'Its only when I lose myself with someone else I find myself'. Det er sådan, at du tror, at du har det med skriveriet".

"Jamen, det er kun når jeg skriver, at der ikke ...", begynder du.

"... farer tusinde tanker rundt, som du ikke kan hitte hoved og hale i", afslutter Henry og fortsætter: "Jeg ved det godt Julia, men jeg tror ikke, at du skal være bange for det. Ikke mere. Ikke nu".

Charles inviterede til den store genforeningsmiddag på godset. Du boede der. Havde boet der i snart to år. Det startede med at være midlertidigt, indtil du selv fandt noget i Stratford. Men når nu Charles havde et gods med en tjenerfløj, men ingen tjenere, virkede det fjollet at finde noget. Det var nu heller ikke fordi, at du havde så mange penge.

Men da også Donna og Alexander med kort tids mellemrum flyttede tilbage til Stratford efter en del år i New York, synes Charles, at det var på tide, at i samledes til en rigtig genforeningsmiddag.

Champagne, kronvildt – selv om det var uden for sæsonen og godset uden tjenere. Selv om I alle fem havde været tilbage i Stratford i næsten et halvt år, var det første gang, at I alle var samlet i længere tid. I talte om barndommen og ungdommen. Du fortalte, om de drømme, du havde haft dengang, om hvor fantastisk det ville være at bo i London og være forfatter. Du lagde mærke til, at Donna var ret stille, og det var først, da I andre på et tidspunkt senere på aftenen ikke sagde noget, at hun talte.

Hun sagde, at hun havde haft drømme om den gamle kirke. Drømme som hun ikke bare, kunne skubbe fra sig. Du så, at Charles i et øjeblik blev bleg. Du huskede ikke selv noget, men da hun sagde det, havde det alligevel givet et sug i maven på dig.

Henry foreslog, at I tog op til kirken. Du var selv ganske beruset. Det virkede som et godt eventyr.

KIRKEN

Du lader lommelygten glide hen over væggene i den tomme kirke. Du ved ikke, hvor længe den egentlig har været forladt, men det var allerede ved at være en ruin, da I var børn. I fik altid at vide, at I ikke måtte lege her, fordi stedet kunne styrte sammen. Det var nu snart 30 år siden.

Væggene er rå stenvægge. Alt inventar er væk. Kun det store stenalter, stod stadig for enden af kirken. Du forestiller dig, hvordan her var for 600 år siden, hvor bønderne ville sidde på bænke og høre på latinske prædikener, som de intet forstod af. Du undrede dig over, at stedet her føles så meget mere religiøst, end alle andre kirker, du har været i.

Bag dig taler de andre, men du hører kun efter med et halvt øre.

”Vi så et ritual”, hører du Charles sige med rolig stemme. Ordet ritual starter en kort og forvirret billedrække i hovedet på dig. Du blinker et par gange.

Henry mumler noget. Han lyder forskrækket.

”Du havde ikke glemt det. Du havde fortrængt det. Vi fik at vide, at vi ikke måtte sige det til nogen. Jeg ... det var det samme år, som vores forældre døde”, siger Charles, mens du går op mod alteret, og ikke hører resten af det, han siger. Du retter lommelygten direkte mod det mørke stenalter. Der er noget ved det.

”Det er rigtigt. De havde røde kutter på, og de messede. Det lød gælisk”, siger Donna bag dig, mens du lader hånden glide over den glatte sten. Du vender dig om, og kigger på de andre. De står der i deres smokinger. Donna i en smuk, sort kjole. Egentlig underligt, at der ikke er

malet graffiti i kirken. At der ikke ligger tomme øldåser. Som om, de unge i byen, faktisk holder sig væk. Som om, der ikke holdes raveparties i kirken.

I et kort sekund er det som om, du ser en anden hånd på alteret ... eller som skyggen af en hånd. Underligt nok, bliver du ikke forskrækket, men lægger hånden på stenen. Den er kold. Der er køligt i kirken, men selv om du kun har en let festkjole på, fryser du ikke.

"Julia pas på", siger Donna bag dig. Du smiler, fordi det er så typisk Donna at sige den slags, og du har hørt det mange gange før.

"Jeg passer på", svarer du, men du er mere optaget af, at fornemme alle detaljer ved alteret. Det er næsten som om at det taler til dig. Som om, du kender alteret bedre, end alle de andre sten i kirken.

Du sætter en fod på en bestemt sten foran alteret, presser den ned, samtidig med, at du presser på alteret, præcist der, hvor du så skyggen af en hånd før.

"Jeg kan huske...", siger du.

Det overrasker dig, at alteret glider til side så let, samtidig med at stenene skurrer højt mod hinanden. En mørk trappe afsløres. Du hører hurtige skridt fra de andre, som skynder sig op til alteret. I står alle og kigger lidt forundret, på den hemmelige gang.

"Vil vi gå der ned?", spørger Alexander.

"Jeg har ingen anelse om, hvad vi vil finde. Men jeg må nok indrømme, at jeg er ganske nysgerrig", siger Charles på typisk engelsk overklassemaner.

Du smiler til ham. "Sådan er det vel med hemmelige rum. Jeg tror ikke, at vi har noget egentligt valg".

Donna kigger ned i trappeskakten. "Nu er vi taget herop, og jeg vil se, hvad der er dernede. Men jeg har ikke meget lyst, til at gå derned alene."

"Jeg går med dig," siger Alexander næsten lidt for hurtigt.

"Så lad os gøre det", siger Henry, og træder ned på det første trin. Han lyser foran sig med den lille MagLite lommelygte.

"Pas på. Trinene er stejle", siger han.

"Famous last words", mumler Charles, og du kommer til at fnise. Du har meget på fornemmelsen, at det bliver sidste gang, at du fniser den aften, som du forsigtigt træder ned i dybet.

TEMPLET

Det øjeblik du havde hånden på alteret ... kunne du da, have trukket den tilbage. Kunne du have vendt dig om, og sagt til de andre, at du gerne ville hjem nu? Du tvivler. Da du først havde fundet den hemmelige nedgang, kunne du tydeligt se i de andres øjne, at der ikke var nogen vej tilbage. Alexander var den eneste, der udtrykte den mindste tvivl ... og det var ikke på egne vegne.

I steg ned og I fandt død.

Et underjordisk tempel. Fem mumificerede lig i røde kutter. Spor efter kamp. Ødelagte statuer. Stumper af papir. Rester efter et dyr.

Et af ligene lå udspændt på et alter i midten af templet med hovedet næsten skåret af. Alligevel var der en besynderlig ro over dig. Ja, over jer alle. I gik rundt lidt hver for sig og så jer omkring. Måske kunne man forklare det med, at I var i chok, men du følte dig ikke i chok.

Henry undersøgte liget på alteret. Egentligt utroligt, at han genkendte uret, men han kaldte Charles hen til sig, og viste det til ham. Det var Charles' og Donnas far, der lå på alteret. Charles virkede forvirret et øjeblik, men han nåede næsten ikke at reagere, før Alexander gjorde den næste opdagelse.

Før Charles fandt det andet rum, havde der været en sandsynlighed for, at I om morgenen havde meldt fundet til myndighederne, så de kunne tage over. Men da I gik i det næste kammer ... mørkt, næsten som en hule, med forunderlige udskæringer i loftet, bøger, papirer, smukke alabastervaser fyldt med sært lugtende stoffer og andre skatte, blev det bestemt. Det var jeres hemmelighed. Jeres hemmelige selskab.

I tog hjem. Lukkede den hemmelige dør under alteret efter jer, og tog hjem til godset.

TILBAGE PÅ GODSET

"Hvad gør vi nu?", spurgte Alexander, da I var tilbage i riddersalen på godset. Alting stod, som da I var taget af sted, hvilket ikke var så underligt, for I havde ikke været væk længere end et par timer. Det følte bare som meget længere. Tjenerne havde fri i weekenden, så der var ikke nogen små tjenende ånder, der gik og ryddede op.

"Vil I gå til politiet?", spurgte Henry og kiggede på Charles og Donna.

Charles rystede på hovedet. "Ikke for min skyld. Jeg har ærligt talt ikke meget lyst til at få udråbt i alle medier i England, at min far blev dræbt i et okkult opgør for 25 år siden under højst mystiske omstændigheder". Han kastede et spørgende blik over på Donna.

Hun nikkede langsomt. "Vi vidste jo godt, at han var død", sagde hun.

"Men hvad gør vi så nu? , spurgte Alexander igen. Du trak kort på skuldrene. Du havde egentlig lyst til at sige det, men vidste ikke lige hvordan.

"Jeg vil gerne kigge nærmere på de ting, vi har fundet", sagde Henry. Han skænkede sig et velvoksnet glas portvin, fra den karaffel Charles satte frem.

"Det samme her", sagde du hurtigt, taknemmelig for, at Henry havde reageret. Du så over på Charles retskafne og smukke ansigt. Advokaten. Juristen. Ekspert i landets love og regler. Du frygtede, at han ville sige noget andet.

"Så skal vi nok holde vores mund", sagde Alexander. "Hvis der er nogen andre, der hører om det, så fjerner enten myndighederne eller gravrøvere det hele".

"Det er ikke en grav", sagde du hurtigt, og var ikke rigtig klar over, hvorfor. Måske fordi du havde forberedt dig på at argumentere imod, når han sagde, at I skulle gå til myndighederne.

"På en måde er det", sagde Alexander og kiggede over på Donna.

Du nikkede og smilede til Donna for at sige undskyld.

"Jeg foreslår, at vi tager derop igen i morgen nat, hvor vi er bedre forberedt og ikke er klædt på til fest", sagde Charles. "Så må vi derefter bestemme, hvad vi vil gøre med fundet".

SPØRGSMÅL

Den første korte tid gik med at suge indtrykkene til sig og forsøge at fordøje, hvad det var I havde fundet, og hvad konsekvenserne af fundet betød. Den slags overvejelser lod du i høj grad Alexander og Henry om. De spurgte hinanden om, hvem det var, der havde slået dem mennesker i templet ihjel. Du spurgte dig selv om, hvad de fem mennesker i templet havde lavet. Det var tydeligt, at templet var gammelt. Flere hundrede år gammelt. Måske over tusinde år gammelt. I fandt bøger dernede, skrevet på en sær form for græsk, som var dateret helt tilbage til år 700. Skriftruller som sandsynligvis var endnu ældre. Tegninger af mærkelige væsener. Knive af sølv med indskriptioner og kurvede blade. Smukke kar af ben, som var belagt med tykke lag af indtørret blod. Og en fordybning med kranier. Ikke kun dyrekranier, selv om det var dem, der var flest af. Også menneskekranier. Små menneskekranier, som der var indskåret tegn i.

Men det store spørgsmål svævede altid over de andre. Hvem – eller hvad – havde de fem tilbedt?

Egentlig uden, at I talte særligt om det eller lavede en specifik aftale, begyndte I at udforske og grave dybere. Du mærkede, hvordan sammenholdet mellem jer begyndte at minde om det, som det havde været for omkring 20 år siden, før I alle rejste væk fra Stratford.

Henry studerede bøger og tekster. Donna forsøgte at finde ud af, hvad der var sket for 25 år siden. Charles greb fat i det mest omfangsrige værk, der viste sig at være en samling af ritualer af vidt forskellig karakter, mens Alexander forsøgte at finde ud af mere om kultister og hedenske selskaber i Salisbury. Du studerede objekterne. Knivene. Skålene. Beholderne med krydderier og det, som ikke umiddelbart kunne identificeres.

Hvorfor? Det var mere end bare en reaktion på kedsomhed. Det var i højere grad et kald.

MAGISKE REMEDIER

"Hvorfor mon de har ridset tegn i kranierne?", spørger du en smule åndsfraværende. Du sidder og studerer en mærkelig lille kniv, og du er kommet frem til, at den bruges til at gravere i sten ... eller knogler. Udenfor kan du høre gartneren køre rundt på sin havetraktor. Et sted i huset, er der nogen, der hører musik, men det er svært at høre hvad.

Henry kigger op fra sin bog. "Når man har ofret et levende væsen, dyr eller menneske, kan man sikre sig, at offeret når frem til den ønskede guddom ved at indridse gudens tegn i knoglerne fra offeret". Han lægger bogen fra sig og roder i nogle papirer. "Jeg tror egentlig, at Charles sidder med papirerne, men jeg mener at huske noget om, at hvis det skal gøres helt ordentligt, så ridser man tegnet, før man ofrer".

Du kigger på det lille kranie, du holder i hænderne og selv om den slags ting gør underligt lidt indtryk på dig nu, gyser du og lægger det fra dig.

Henry nikker og smiler lidt beklemt. "Jeps, jeg tror også, det er derfor, at der er flere af kranierne, som der er ridset i."

"Fordi det er den eneste knogle, som det er nemt at komme til, mens ...", siger du og kigger på Henry, der tager sine briller af og gnider øjnene.

"Efter hvad jeg har læst om menneskeofringer, så har man bedøvet offeret først. Enten med store mængder alkohol, belladonna eller andet, der sløver sanserne", siger han.

Du smiler til ham, og han ser lidt undrende ud.

"Hvad er der", spørger Henry. Han skænker sig mere kaffe fra sølvkanden.

"Så er det jo meget heldigt, at du er læge", siger du.

"Jeg er ikke dyrlæge, men jeg kan nok godt finde ud af, at give et lam et skud morfin, men så simpelt er det ikke, når man taler ofringer. I denne oversættelse af "Heimliche Kulten", er der et langt afsnit om, hvorvidt det forstyrrer magien, hvis et offer er påvirket og i hvilken grad. Så vidt jeg har forstået, har det at gøre med, at visse guder foretrækker, hvis offeret rejser med smerte, vellyst eller frygt ... men alt det er ... teknisk", siger Henry og åbner sin bog igen.

"Men der er også mange ritualer, der ikke involverer ofringer", siger han uden at kigge op.

"Seksuelle ritualer?", spørger du.

Henry kigger igen op. "Ja. For eksempel. Ritualer, hvor energien kommer fra sex i stedet for døden. Eller ritualer, hvor energien kommer fra smerte, som igen kan være i forbindelse med lyst. Orgasmen kan være et offer i sig selv ... men alt dette med ritualer ved Charles altså noget mere om".

"Den lille død", mumler du.

Du havde ikke nogen klar fornemmelse af, hvad de artefakter I havde fundet egentlig var værd. Der var knive, små sølvvæsker med forskellige sten, hundredevis af flasker med væsker, smukt vævede tæpper med forskellige symboler, røgelseskar og meget andet. Du startede med at betragte tingene i templet, og tog så enkelte af tingene med hjem, for at finde ud af mere om dem.

Du tegnede symbolerne fra en af knivene af, og viste tegningen til Charles. Han kunne genkende symbolet fra en opskrift til et ritual. Du læste om tegnet, selv om sproget var gammelt og svært at forstå.

Efterhånden begyndte du at få en forståelse af, hvilke rituelle remedier, der skal bruges til forskellige ritualer.

OM JULIA MORTON

Julia Morton er en forfatter på 34 år. Julia havde i høj grad styr på det hele indtil for nogle få år siden. Hun arbejdede på et smart reklamebureau i London som tekstforfatter, og det var først, da hun både havde penge, arbejde og smarte venner, at det gik op for hende, at det slet ikke var det, som hun ville have.

I forbindelse med en dyb depression forlod hun sin lejlighed i London, tog 'hjem' til Stratford, bankede på døren hos sin rige ven, greven Charles og blev luk-

ket ind. Det er to år siden. Hun har ikke været tilbage til London siden. Der gik et par måneder, før hun kom ud af sin depression, og i den tid, nåede hun at blive afskediget fra sit arbejde og blive smidt ud af sin lejlighed. Julia ved til den dag i dag, ikke hvad der skete med alle hendes ejendele.

Hun kom ud af depressionen ved at skrive. På tre måneder skrev hun en roman, der på mange måder handlede om hende selv. Hun fik den udgivet. Og så gik hendes karriere som forfatter mere eller mindre i

Ritualet

Spilstart

Henry smiler. "Ja. Den lille død", siger han. I står samlet i tempelgrotten under kirken. I røde kutter. I kan mærke, at der er noget i rummet. Det kommer fra den sorte brønd. Tempelsøen. Selv om den kun er et par meter i diameter, virker dens sorte overflade næsten uendelig. Som et spejl, der genspejler en anden virkelighed. Som et spejl ind i verden, som intet menneske kan gøre sig forhåbning om at forstå.

Charles fandt beskrivelsen af et ritual. Det beskrev hvordan, kulten indlemmede nye tilbedere. Han foreslog, at I gennemførte de tre ritualer. Ikke i spøg. Ikke med et grin, som om han halvt forventede, at I alle ville slå det hen som topmålet af galskab, at gennemføre okkulte ritualer til en glemt guddom hvis tilbedelse har ført til jeres slægtninges død.

I står samlet parate til at gennemføre det første ritual. Jeres hjerter banker som aldrig før. Men ikke af angst. I bærer de røde, tunge kutter, som I fandt i templet.

Du strør helligt salt på det rå gulv. Med en kost fejer du saltet ned i det sorte vand i brønden. Der går et øjeblik, så klares vandet en smule, hvorefter det falder et par centimeter. Noget stiger op af det, men det er kun en skygge.

I stopper ikke. I disse minutter kan intet forstyrre. Verden ovenover er væk.

Du hæver stemmen og siger: "Vi kalder Gavebringeren. Hør vores kalden, Du Der Bringer Gaver ... "

stå. Det betyder, at Julia har konstant dårlig samvittighed. Hun tror, at hun har fundet, det som hun skal lave i sit liv, men hun har svært ved at få det gjort. Desuden kæmper Julia med en tvangstanke om, at hun har brystkræft, og går til ugentlige tjek hos Henry, for at dæmpe angsten.

Det er også derfor, at hun er tiltrukket af Det Hemmelige Selskab. Siden fundet af templet og siden, at hun og vennerne besluttede sig for, at grave dybere, har hun haft det, som da hun skrev sig ud af depressionen.

Julia savner afklaring. Hun søger efter en vished om, hvorvidt hun gør det rigtigt med sit liv. Lige nu ved hun godt, at hun ikke gør det rigtige. Hun elsker ikke Charles, selv om hun går i seng med ham. Hun ved, at hun godt kan narre sig til at tro, at hun er forelsket i Henry.

Julia har et næsten naturligt forhold til det overnaturlige og okkulte. Da hun var yngre, var hun lidt tiltrukket af Tarot, krystaller og andet new-age pop-okkultisme. Hun har et åbent sind. Hun har altid troet på spøgelse.

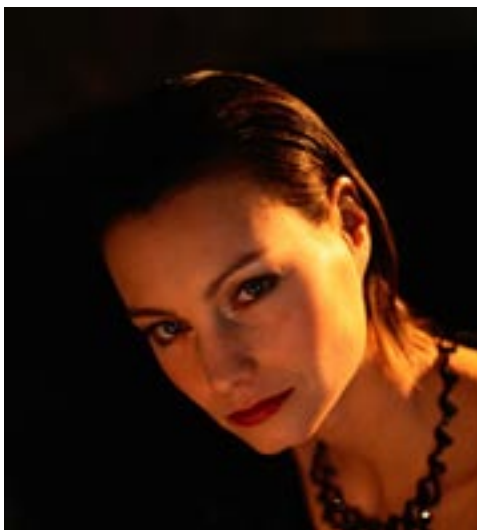

CHARLES STRATFORD

35-årig godsejer. Du kom til at gå i seng med Charles, da du flyttede ind på hans gods. Det startede vist lidt af tanknemmelighed. Du har fået en mistanke om, at han gjorde det, for at du ikke skulle føle dig afvist. Flot. Det er ikke noget, I har fået snakket endeligt ud om.

DONNA STRATFORD

34-årig forretningskvinde. Du har altid misundt Donna en smule for at have tjek på sit liv. Hun kunne tjene penge, have en karriere og være smart i New York. Du må indrømme, at det et eller andet sted glædede dig en smule at opdage, at hun ikke kun var lykkelig derovre. Du skammer dig, for du holder meget af fornuftige Donna.

HENRY PIERCE

35-årig læge. I var ikke så tætte, da I var unge, men da du flyttede tilbage til Stratford, blev Henry din læge. Du begyndte at fortælle ham, hvordan du også havde det mentalt. Han fortalte dig, hvordan han gik og havde det, og I blev venner. Nære venner.

ALEXANDER SMITH-COLLINS

34-årig advokat. Det er som om, at Alexander aldrig rigtig har fundet ud af, hvad der kan gøre ham lykkelig. Faktisk var du overrasket over, at han ikke trak sig langt væk, da I pludselig begyndte at udforske gamle templer. Han er en indelukket og næsten indebrændt person.

